

KRVISTRÁŽCA

CECY ROBSON

Krvistrážca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Cecy Robson

Krvistrážca – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRVISTRÁŽCA

CECY ROBSON

KRVISTRÁŽCA

CECY ROBSON

Preložila Jana Cvoligová Kyseľová

COO
BOO

*Pánovi a pani Hartovcom,
ktorí ma ľúbili, aj keď nemuseli.*

Gladiátorská aréna v kráľovstve Arrow nie je nič pre slabé povahy. Krvistrážca obsahuje prvky, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov nevhodné. Patria k nim násilie, brutalita, krv, smrť (častá smrť, ktorej sa nevyhnú rodinní príslušníci, priatelia, nepriatelia, zvieratá ani netvory), zranenia, strata končatín, choroba, upálenie, utopenie, otrava, podanie drog, bičovanie, nesloboda, triedna diskriminácia, xenofóbia, smútok, vulgarizmy a sex. Ak ste na niektorý z týchto prvkov citliví, majte ich prítomnosť na pamäti, chopte sa zbrane a pripravte sa na súboj o titul krvistrážcu...

PRVÁ KAPITOLA

LEITH

Ked' otlčené kolesá voza s hrmotom vbehnú do jedného výmoľa a vzápäť aj do druhého, mreže našej kletky sa otrasú a drsný kov sa mi obtrie o sečnú ranu na pleci. Zatnem zuby, aby som neskrútil tvár od bolesti. Nijako mi nepomôže, ak budem deviatim bojovníkom okolo seba pripomínať, že som zranený.

Namiesto toho upieram zrak na zaschnutú krv, ktorá mi zostala na rukách po poslednom súboji. Nie je moja, ale Yularova. Aspoň myslím. Alebo možno Mundagova. Včera v aréne so mnou boli obaja trolovia. Rovnako ako my ostatní sa rozhodli bojovať na život a na smrť, aby nakrmili svoje rodiny, no neboli takí brutálni ani zúfalí ako ja.

Prekrižim si ruky cez hrud' skrytú pod tenkým koženým brnením, zdvihnem bradu a zadívam sa na zjazvenú tvár bojovníka oproti sebe. Zlobrovi nad hornou perou trčia dva spodné kly a vedľa toho ľavého, vyštrbeného a polámaného, sa mu ťahá dlhá rana, ktorá mu siaha od úst až k uchu. Keď sa nám stretnú oči, jeho pohľad sa zatvrdí, čím mi dá najavo, že ho bojovnosť ešte úplne neopustila. Ja mu ho bez okolkov opätujem a mlčky mu hovorím, že mňa neopustila ani náhodou.

V tej chvíli trúbenie rohu ohlásí náš príchod a zlobor zafučí a odvráti sa. Nemá zmysel robiť rozruch už vo voze, keď dnes možno ani nebudeme bojovať proti sebe.

Keď záverečný tón rohu zanikne vo vetre a pripomenie mi, že ten zvuk možno počujem poslednýkrát v živote, neubránim sa nepríjemnému záchvevu v žalúdku. Aréna je nepredvídateľná ako sviňa.

Voz kúsok pred vonkajším múrom obkolesujúcim areál kolosea spomalí, ozve sa rinčanie ťažkých reťazí a ozrutná drevená brána sa s ohlušujúcim výzganím otvorí.

Ako sa medzera medzi jej krídlami rozširuje, skandovanie z arény nabereá na hlasitosti ako silnejúca búrka a valí sa vozom. „Krvistrážca!“ kričia diváci.

Sullivan, ostrieľaný bojovník pomojom boku, si odpluje na zem. „Mizerní chudáci,“ zašomre.

Pozriem naňho so zdvihnutým obočím – skoro mi napľul na topánku –, ale on sa len zaškerí.

Je človek ako ja, no kým moja koža je po dlhých rokoch tréningu pod holým nebom sýtohnedá a vlasy mám čierne ako uhoľ, on má pokožku svetlejšiu a vlasy sťa vyblednutá slama. Obaja sme rovnako zafúľaní, a hoci je Sullivanova neupravená brada možno trochu dlhšia než moja, ledva-ledva mu zakrýva vrede na krku tesne nad brnením.

Sullivan je drsný a skúsený bojovník. Meria niečo vyše metra osemdesiat, ktorým sa môžem pochváliť ja, a jeho postava je mohutnejšia, čo vynahrádza dvadsaťročný rozdiel medzi nami. Neznamená to však, že je lepší. Akurát si naňho treba dávať pozor.

„Chcem sa stať kováčom,“ prezradil mi kedysi dávno, „a vyrábať meče, ktoré už nikdy nebudem potrebovať.“ Zadíval sa na mňa. „Čo ty, chlapče?“

„Ja?“ spýtal som sa. „Ja si budem tvoje meče kupovať.“

Prešli tri roky a ja mám dojem, že jeho plán je lepší.

Pozriem mu na predlaktie, kde má vytetovaný meč a trnitý výhonok za posledné dve víťazstvá. Ďalšími dvoma výhrami si vyslúži ružu a korunu... a konečne aj slobodu. Šťastlivý bastard.

Zamrvím sa na tvrdej lavici a počúvam čoraz rýchlejšie skandovanie. „Krvistrážca! KRVISTRÁŽCA!“

Mladého gladiátora, ktorý má svaly očividne väčšie než mozog, zrejme vzrušenie davu vyburcuje. Zdvihne päšť nad svoju šticu tmavých kučier a zakričí citát z náborového letáka, ktorý väčšinu z nás naviedol na tento otrasný život. „Bojujte kvôli zlatu, víťazte kvôli sláve!“

„Sláva je mŕtvoľe nanič,“ zašomrem.

„Dnes nám aspoň dali najest.“ Sullivan zakašle a znovu si odpľuje. Už celé týždne ho morí choroba a má čo robiť, aby ju zakryl. Prejav slabosti je tým prvým, čo človeka v našich kruhoch zabije. V tesnom závese za ním je sprostosť.

Mág na lavici oproti nám to však zjavne nevie a venuje Sullivanovi zamračený pohľad. Hladkú a svetlú tvár má nepoškvrnenú – špatí ju akurát jeho kyslý výraz.

„Čo sa ti nepozdáva? Hnusia sa ti moje sliny?“ zaujíma sa Sullivan s úsmevom. „Spamätaj sa. Nie si na tom o nič lepšie ako ja.“

V mágových tmavých očiach zasvieti iskierka magického svetla. „Hnusíš sa mi ty.“

„Prečo?“ zaútočí Sullivan. „Všetci nemôžeme byť nóbl pánkovia ako ty.“

Mág vyskočí, no ja mu päťou vrazím do hrude a odkopnem ho späť na miesto.

„To si šetri do arény,“ napomeniem ho.

Mág na mňa len zíza. Moju silu ani rýchlosť pravdepodobne nečakal. Väčšina ju nečaká a práve vďaka tomu som prežil tak dlho.

Sullivan do mňa štuchne. „Sakramentská škoda, že čarovať vie jedine so svojou palicou, čo povieš, Leith?“ Jeho úsmev je odrazu akýsi ostrejší. „Príšerné, že si ju pri poslednom súboji rozlámal.“

Ak mi pamäť slúži, ovalil ňou po hlave zlobra. Zaistil si tým víťazstvo aj miesto medzi nami desiatimi.

Nevraživým pohľadom priklincujem mága k lavici, čo vôbec nie je ťažké. V tvári sa mi nepochybne zračí všetok hnev a trpkosť, ktoré mi pulzujú v žilách, zatiaľ čo jeho výraz prezrádza len hrôzu z nadchádzajúceho súboja.

Bez svojej palice nemá šancu a veľmi dobre to vie.

Podľa pravidiel môžeme použiť čokoľvek, čo sa po začatí zápasu nachádza v našom dosahu vnútri arény, lenže keby aj palica ležala na kope mečov, štítov a dýk, ktoré nám poskytnú, mág nebude mať dosť času, aby s ňou zviazal svoju moc. Je vyhladovaný a zoslabnutý ako aj my ostatní.

„Ja... mám rodinu,“ vyjachce, zatiaľ čo naňho ďalej zazerám. „Manželka a deti ma potrebujú.“

Mágovia majú rovnako ako elfovia a iné čarovné bytosti s počatím problémy, takže pravdepodobne nijaké deti nemá a snaží sa v nás len vyvolať súcit. U mňa sa mu to veru nepodarí.

Sullivan sa zasmieje, a keď sa k nemu pripoja aj ostatní gladiátori, po mágovej špinavej tvári sa skotúľajú slzy hnevu.

Ako inak. Kto sa bojí, plače.

Nesmejem sa ani ho neľutujem. Všetci máme blízkych. Nie je ničím výnimočný.

Keď si pomyslím na svoju malú sestričku a na to, ako jej telom zmieta choroba, no moja rodina nemá peniaze na poriadneho liečiteľa, hrud' sa mi stiahne, ale zbytočnú emóciu zo seba veľmi rýchlo strasiem. Nepotrebuje môj súcit. Potrebuje, aby som sa sústredil... a vyhral.

Ako sa s hrmotom blížime k samotnému koloseu, jasot je čoraz hlasnejší. Snažím sa z neho načerpať nadšenie, ale po rokoch týchto sračiek je ťažké tešiť sa zo zlata či slávy, ktoré mi môže priniesť nadchádzajúci zápas.

Prísľub ubytovania, jedla a peňazí pre moju rodinu doma v Greyi ma rovnako ako ostatných gladiátorov v tejto klietke zlákal do bohatšieho kráľovstva Arrow a táto krajina spočiatku skutočne prekonala všetky moje predstavy.

Len mesiac po mojom príchode však došlo k pokusu o vraždu kráľovnej, panovníčka upadla do kómy a po hrách, ktoré boli určené na „výcvik“ najlepších bojovníkov v celom Starom Erthe, v okamihu nezostalo ani stopy. Preč boli časy výdatných jedál a priestoru na liečenie a odpočinok. Nikto viac nejasal, keď sme protivníka porazili, no nechali ho žiť.

Dnes väčšinu z nás znesie zo sveta život v špine a otrasných podmienkach a o ostatných sa postará aréna. Tomu, kto prežije, sa za odmenu ujde polievka z fěrskeho brestu, ktorá nás nikdy tak celkom nezasýti, a za každé víťazstvo dostane mizernú almužnu. Aj almužna však našim rodinám pomôže a studený vývar je stále jedlo.

Sústred' sa na svoj cieľ, pripomínam si.

Keď mám zo svojho miesta v kúte voza konečne výhľad na koloseum, žmurkajúc k nemu zdvihnem zrak. Amfiteáter vybudovaný z ligotavého kameňa je okázalou ukážkou elfskej architektúry. Diváci dnu vchádzajú

cez viacero klenutých priechodov a nad každým sa vypína socha niektorého z krvistrážcov, čo je titul, ktorý pôvodne patrili prvým ôsmim generálom arrowskej armády. Hlavný vchod je zdobený najväčšou sochou zo všetkých znázorňujúcou fénixa, ktorý je symbolom kráľovstva.

„Vítazstvo už skoro cítiš na jazyku, čo?“ Sullivanove slová odrážajú moje myšlienky, no v očiach sa mu zračí bezútešnosť. Obaja sme neuveriteľne blízko, ale na takomto mieste si človek niečo také zbytočné ako nádej udrží len ťažko.

Ale aj tak – jemu zostávajú už len dva súboje a mne štyri. Posledné štyri zo zdanlivo nedosiahnuteľnej stovky. Potom získam titul krvistrážcu. Stanem sa občanom Arrowského kráľovstva. Bude zo mňa boháč. Budem mať všetko, čo sa mi zažiada. A moja rodina tiež.

Keď sa dostaneme k tunelu, ktorý sa ťahá popod koloseum a vnútri prechádza do podzemnej stajne a zhromaždiska, vysoké mesačné kone s mohutnými hrudami zaváhajú, no po švihnutí biča sa dajú znovu do pohybu. Vyžaruje z nich jemné svetlo pripomínajúce mesačný svit, podľa ktorého dostali svoje meno. Predné nohy majú mimoriadne dlhé a boky široké, vďaka čomu sú silnejšie a utiahnu aj náš ťažký voz.

O pár sekúnd zmizneme v tuneli. Tieň predstavuje víťaný únik pred dusivou horúčavou, ale takmer si ho nestihnem vychutnať, lebo vzápätí mi vyrazí dych vlhký smrad konského hnoja a smrti.

„Doriti, to je hnus,“ zašomre Sullivan a zapchá si nos. Ja sa tým neobťažujem.

Kone napokon začnú stúpať, vyjdú spod tribún a vytiahnu voz do arény, kde opäť zaváhajú, akoby cítili pach krvi, ktorou je piesok priam nasiaknutý.

„Hovorí sa, že piesok v aréne bol kedysi biely ako sneh v horách Ambaru,“ ozve sa mladý bojovník s úžasom v hlase. Nováčik sa ten preklatý náborový leták tuším naučil naspamäť.

Všetci desiati sa rozhliaďneme po priestranstve. Po posledných troch rokoch surovostí z neho zostala len plocha odpornej sivej farby.

Pohoniči zanadáva, a keď znovu šľahne kone bičom, zvieratá sa s námahou rozhybu a nás v klietke hodí dozadu. Tentoraz sa mi grimasu potlačiť nepodarí.

„Čo myslíš, čo na mňa dnes vytiahnu?“ spýta sa Sullivan, zatiaľ čo sa nepritomne škriabe pod náprsným pancierom.

„Možno párik ohnivých losov,“ háda trpaslíčka s krúžkom v nosovej priehradke a hrubým šedivým vrkočom a pritom si utiera ruky o stehná. „Keď ťa tí bastardi z Canvolu nezožerú, tak ťa spália na uhoľ.“

„Môže to byť hocičo,“ odpoviem pravdivo znudeným tónom.

Zvyčajne nás rozdelia do dvojíc a my potom bojujeme proti sebe jeden na jedného, no niekedy k nám prihodia ešte aj zopár potvor, aby súboje okorenili. Okrem toho každý pozná nepísané pravidlo, že čím bližšie k titulu krvistrážcu bojovník pokročí, tým viac svinstiev proti nemu pošlú a tým zúrivejšie sa snažia dostať ho z hry.

Zhlboka sa nadýchnem a usilujem sa nemyslieť na skutočnosť, že odkedy som prišiel a vládu nad kráľovstvom prevzal najvyšší lord Vitor, titul získali len dvaja gladiátori.

„Nech to bude ktokoľvek alebo čokoľvek,“ pokračuje Sullivan chrbtom opretý o mreže, akoby ho na svete vôbec nič netrápilo, „pokúsim sa ho vybaviť čo najskôr, aby ste všetci videli, ako rýchlo dokážem zabíjať a vyhrávať.“

Nad jeho nafúkanosťou sa takmer pousmejem, ale keď začneme krúžiť okolo arény, atmosféra vo voze zhustne.

„Krvistrážca! Krvistrážca!“

Pohýbam sánkou z jednej strany na druhú a snažím sa uvoľniť si napäté svaly na krku. Pri Starom Erthe, na rozmery tohto zápasiska si azda nikdy nezvyknem. V rozľahlom priestore sme načisto bezvýznamní. Zrnká prachu na vychýrenej maľbe. Mladé stromčeky v lese plnom starobyľých obrov.

Ako vždy predstieram, že na veľkosti nezáleží. Ako vždy veľmi dobre viem, že v skutočnosti záleží. Je tu kopa priestoru na behanie, ale nijaký úkryt.

Opriem sa dozadu a zanaďavam smerom k všetkým prítomným nedočkavcom. Tribúny dnes praskajú vo švíkoch... a diváci sú vyobliekaní v rôznofarebných šatách. Po čiernej, na ktorú sme si za posledný mesiac zvykli, nie je ani stopy. Žalúdok sa mi stiahne.

„Doriti,“ zhodnotí Sullivan.

„Smútok sa už tuším skončil,“ zamrmle trpaslíčka do ťaživého ticha so zrakom upretým na svoje topánky.

Všetci mlčíme a uvažujeme, čo to bude pre nás znamenať v nadchádzajúcich súbojoch. Odkedy kráľovná po takmer trojročnej kóme pred mesiacom zomrela, najvyšší lord svoj smäd po krvi z rešpektu k nej krotil a stávkovanie poľavilo tiež, lebo nikto nechcel vyzeráť neúctivo, keď kráľovstvo smútilo za svojou milovanou vládkyňou.

Zhlboka sa nadýchnem a snažím sa spomaliť svoje uháňajúce srdce. Panika mi pomôže akurát tak do hrobu. Pretože dnes... dnes sa najvyšší lord pravdepodobne pokúsi nahradiť stratené príjmy a spraví divadlo z našich životov. A z našej smrti.

Dnes nie je v bezpečí nikto.

Naozaj nikto.

DRUHÁ KAPITOLA

LEITH

Sústredím sa na blížiaci sa súboj, zubami si zatiahnem krvavý obväz na ľavej ruke a obzerám si divákov, okolo ktorých prechádzame.

Čím vyššie nad kamennou arénou sú usadení, tým menej bohatstva je medzi nimi vidno. Najväčší kruh radov na samom vrchu určený pre prostý ľud je morom praktického oblečenia zo skromnej bavlny, zatiaľ čo kruh strednej triedy pod ním sa pyši rúchami z hodvábu. Aj tieto šaty sú však len obyčajnými handrami v porovnaní s parádou, ktorú vystavuje na obdiv najnižší kruh šľachticov. Sedadlá vďaka najvyberanejšiemu hodvábu a krinolínam, ligotavým drahokamom a zlatu v podstate predstavujú truhlicu s pokladom.

Po obvodě amfiteátra je rovnomerne rozmiestnených osem schodísk a v jednotlivých kruhoch hore-dolu pobejú pomocníci v jasnožltých tunikách, ktorí prijímajú stávky a vyberajú peniaze výmenou za lístky. Keď nás teraz priviezli do arény a dav si nás poriadne poobzeral, stávky sa priam hrnú. Nad najvyšším kruhom sa okolo celého kolosea jeden za druhým rozvinú transparenty jednotlivých bojovníkov, na ktorých sa vynímajú naše podobizne, ale žiadne mená.

Neovládne sa a preletím po nich zrakom, až kým nezazriem Sullivanovu známu tvár a kurz, ktorý mu určili. Celé telo sa mi napne. Doriti. Keďže Sullymu k titulu krvivrážcu chýbajú už iba dve víťazstvá, diváci stavia kopu peňazí... a podľa kurzu je Sullivan jasným favoritom.

Niektor dnes získava hotový majetok. A niektor zasa hotový majetok stratí. Sullivan sa zadíva rovnakým smerom a potichu zavrčí. „Sráči.“

Za normálnych okolností by sme sa z priaznivého kurzu tešili v nádeji, že si víťazstvom zarobíme pár zlatiek navyše. Dnes to však neplatí. Pri takomto kurze totiž pokladnica vyhrá jedine v prípade, že Sully padne. A ja mám podozrenie, že najvyšší lord Vitor má pre nás pripravené niečo špeciálne.

Všetko v Arrowskom kráľovstve je pokrivené... a najvyšší lord so svojím synom sú najväčší kriváci zo všetkých.

Mesačné kone napokon s erdzaním zastanú pred osobnou lôžou arrowského regenta, ktorá pozostáva zo štyroch radov sedadiel umiestnených dva a pol metra nad úrovňou arény. Šľachtici sú tam dostatočne blízko, aby do seba mohli vpíjať krv a násilie, no zároveň zostávajú v bezpečnej vzdialenosti. Lóža je tiež ozdobená obrazom fénixa – vznešeného červeného vtáka s víriacim oranžovým perím. Samotného operenca nikto nevidel od chvíle, keď ho pred sto rokmi zabili, ale vytrča sa na všetkom, čoho sa len šľachta dotkne.

Hovorí sa, že potom ako bájny vták Arrowskému kráľovstvu dopomohol k víťazstvu nad nepriateľmi a v poslednej bitke padol, Arrowčania celé desaťročia čakali, že znovu povstane.

Lenže nepovstal.

Pripadá mi absurdné ďalej stvorenie idolizovať, ale opäť musím povedať, že mne sa zdá nezmyselná väčšina toho, čo títo aristokrati robia.

Keď strážca prudko otvorí hrdzavé dvere klietky, jeden po druhom vylezieme von a rozostavíme sa do dvoch radov, zatiaľ čo obecenstvo sa na nás veselo vyškiera.

Pokrútim plecami a zadívam sa na miesta v kráľovskej lóži.

Sadisti. Všetci do jedného. „Mal by som im tú lôžu podpáliť.“

Sullivanov smiech sa premení na kašeľ. „Ále, prosím ťa, chlapče. Aspoň tu máš obdivovateľov.“ Ukáže na sektor v strednom kruhu napravo od nás, kde hlúčik divákov máva žiarivými šálmi vo farbách môjho transparentu – červenej a fialovej –, no ja si ich nevšímam a obrátim sa späť ku kráľovskej lóži.

Nasledujúcich pár minút rozhodne, či mám šancu prežiť... alebo zomriem.

Vitorov poskok zodpovedný za stávkovanie – nízky človek s okrúhlymi okuliarmi na špičke nosa a riedkymi bielymi vlasmi, ktoré má nad ušami našuchorené – si každého z nás postupne premeriava a zaznačuje náš osud do svojich záznamov.

S rozmachom potom podá pergamen najvyššiemu lordovi Vitorovi, vlád-
nucemu regentovi Arrowského kráľovstva, ktorý sedí v prvom rade, ako sa
na jeho postavenie sluší a patrí. Vitor sa naň zadíva. Husté tmavé vlasy má
zopnuté navrchu hlavy, hrubý vrkoč sa mu ťahá dole chrbtom a ostro kontras-
tuje s bledou pokožkou na jeho špicatých ušiach. Vyzerá najviac na štyridsať,
ale elfovia zvyknú žiť aj stovky rokov, takže jeho vek sa vôbec nedá určiť.
Oblečený má tradičný elfský odev vyskladaný z voľných hodvábnych nohavíc
a vesty – ako inak zlatej –, ale čosi mi napovedá, že jeho prvoradým cieľom je
vystaviť na obdiv svoju svalnatú postavu, ktorá je u elfov pomerne nezvyčajná.

Priam z neho kričí, že každé jeho konanie má jasný zámer.

Najvyšší lord sa obráti k svojmu synovi usadenému vedľa neho a chvíľu
si vymieňajú pohľady. Nepovedia ani slovo, no je očividné, že medzi nimi
prebieha akýsi súboj. Vitor napokon rýchlo kývne hlavou a otočí sa späť ku
krpcovi, ktorému čosi povie a strčí mu pergamen do rúk. Keď si ho muž vez-
me, biele obočie mu vyskočí až do vlasov, ale potom brkom spraví niekoľko
dlhých čiar a znovu začne škriabať.

Z Vitorových zatŕpnutých zubov sa mi z nejakého dôvodu zježia chĺpky
na zátylku.

Po chvíli sa zvrtné doľava a na svojho syna vyštekne niečo, čo nezachy-
tím. Generál Soro, ktorý vyzerá ako nevýrazná verzia svojho otca, je dnes
vyobliekaný v plnej vojenskej paráde a obe strany priliehavej tmavomod-
rej tuniky má pokryté hrbou okrúhlych zlatých medailí pripomínajúcich
gombíky. „Generál“ si pravdaže v armáde neodslúžil ani jediný deň – titul
si udelil sám a je rovnako bezcenný ako on.

Medzi otcom a synom prebehne ostrá výmena názorov – očividne sa
ktovieako v láske nemajú –, ale najvyšší lord potom o svojho syna zjavne
stratí záujem a znovu obráti zrak k mužovi, ktorý má na starosti stávky. Soro
zatne zuby, a keď sa nám stretnú pohľady, jeden kútik úst sa mu skrúti v kru-
tom úsmeve, akoby sa už nevedel dočkať, kedy bude povzbudzovať môjho
protivníka.

Vtom do mňa štuchne Sullivan a ja odvrátim pozornosť od kráľovskej lôže a spustím ruku. Sully pokynie hlavou k ostatným gladiátorom v rade vedľa nás a zamrmle: „Neviem, ku komu ma dnes priradia, ale mám z toho dobrý pocit.“

Rozhovor medzi Vitorom a jeho synom si podľa všetkého nevšimol a namiesto toho strávil čas hodnotením protivníkov. Trpaslíčka má mohutné končatiny, hrubú kožu a poriadnu silu, ale jej rase zvyčajne chýba rýchlosť. Ostatní nie sú až takí nemilosrdní – určite nie takí ako Sullivan a ja. Má pravdu. Do ďalšieho kola by sme sa dostať mali. Sully je aj napriek chorobe neústupčivý a smrtiaci. Takisto je jediným gladiátorom, ktorého sa odvážim volať svojim priateľom.

Odkedy sme sa prvýkrát stretli, máme tichú dohodu, že sa neobrátime proti sebe, pokiaľ nás proti sebe nepostavia v súboji. Zatiaľ sa to nestalo, pravdepodobne preto, že keby vyhral nesprávny, pokladnica by prišla o množstvo peňazí, no veľmi dobre viem, že jedného dňa stávkovanie nad tým rizikom preváži. Akurát dúfam, že to nebude dnes.

Keď sa rozhlídnem po gladiátoroch naokolo, neubránim sa nádeji, že na mojej čepeli dnes zomrie niekto iný ako Sully.

V tej chvíli sa rozozvučí obrovský zvonec, ktorý vyzýva na uzavretie posledných stávok a signalizuje, že nadišiel čas, aby sme sa vrátili do voza, zamierili do stajní a čakali na svoje zápasy.

„Si pripravený, Leith?“ spýta sa Sullivan.

Pripravený na smrť? Alebo na zabíjanie? Tak či onak prikývnem.

Trpaslíčka stojí vzpriamene, reve a trieska si po hrudi, zatiaľ čo elfovia z mojej domoviny mávajú davu a ich štíhle, elegantné paže sa vlnia ako trstina vo vánku. Musím si na nich dávať pozor. Elfovia sú prekvapivo mocní. Novší bojovníci – minotaurus a chlap, čo sa vie premieňať na rosomáka – sa k nim pripoja a napínajú svaly. Všetci sa snažia presvedčiť divákov, aby uzatvárali vyššie stávky, lebo si myslia, že tak zarobia viac.

Tak to teda veľa šťastia.

Väčšina odmien pre bojovníkov sa vyparila zhruba v čase, keď začali na zoznamy účastníkov pridávať odsúdených zločincov.

My so Sullivanom sa obecnstvu nepodlízujeme. Sully kýve hlavou z jednej strany na druhú, až mu praská krk, kým ja si natáhum ruky.

Bodná rana na ľavej dlani ma páli rovnako ako ľavá lopatka, kam som schytil sekerou.

Keď na sebe opäť zacítim Sorov pohľad, zdvihnem zrak. Očakávam, že na mňa bude zazeráť, lebo som si dovolil sledovať, ako sa mu otec obrátil chrbtom, no on sa na mňa díva skúmavo, zatiaľ čo mladý ľudský lord vedľa neho sa smeje na čomsi, čo práve povedal. Chlap má ježaté zelené vlasy na končekoch ozdobené farebnými drahokamami ako nejaký našuchorený páv a ja si nepamätám, že by som ho už niekedy videl, ale je jasné, že zo svojej prítomnosti v kráľovskej lôži je celý nadšený a priam prahne po Sorovej pozornosti. Keď pokynie k dvom radom bojovníkov pod sebou, dvojica sa rozosmeje a ja znovu zvažujem, či by sa lôžu neoplatilo podpáliť.

Po ľavici lorda Vyfinteného sa nachádza prázdne sedadlo a vedľa neho sedia ešte dvaja ďalší lordi – jeden starší so šedivými vlasmi a tmavohnedou pokožkou a druhý zhruba v mojom veku s dlhými čiernymi vrkočmi a vyholenými bokmi hlavy, ako je typické pre príslušníkov arrowskej armády. Títo dvaja nevykrikujú, nesmejú sa spolu s ostatnými a dokonca sa ani nehnú uzatvárať stávky. Prečo?

Všetci štyria muži odrazu obrátia hlavy a sledujú, ako k nim kráča elegantná elfka so svetlohnedou pokožkou a s výraznými lícnymi kosťami.

Má vysokú postavu a prítiažlivé krivky, a keď prechádza popri prvom rade a vstupuje do kráľovskej lôže, pohybuje sa ladne ako tanečnica. Keby však nebolo jej držania tela, myslel by som si, že patrí k strednej vrstve. Cez plecia má prehodený obyčajný čierny plášť s kapucňou a pod ním skrýva kvalitne ušité modré šaty, ktoré sú však na šľachtické pomery až nevkusne jednoduché.

Keď si uhladene sadne na prázdne miesto vedľa lorda Vyfinteného, starší elf po jej ľavici sa k nej načiahne a srdečne ju objíma. Elfka sa usadí, zloží si kapucňu a zastrčí si vlnité hnedé vlasy za jedno špicaté ucho. Pôsobí sebaisto, vznešene a... kožu jej pokrývajú jazvy.

Drobné vypuklé stopy po popáleninách jej začínajú tesne pod bradou, ťahajú sa jej dole hrdlom a postupne hrubnú a rozvetvujú sa. Tipoval by som, že ďalšie jazvy má na hrudi, ale plášť si pritíska k telu, takže si domnienku nemám ako potvrdiť.

Elfovia sú dlhovekí a ich telá sa hoja bleskovou rýchlosťou. Ešte nikdy som nevidel žiadneho s takou nápadne zohyzenou pokožkou.

Lord Vyfinteny pokrúti hlavou, neskrývane ju pokarhá a zdvihne jej kapucňu späť na vlasy v snahe zakryť jej jazvy. Elfka si kapucňu stiahne a mlčky sa naňho zaškaredí.

Keď sa Soro nahne okolo lorda Vyfinteného, aby jej čosi povedal, elfka zatne zuby a prekríži si ruky, akoby mala čo robiť, aby oboch nezmlátila. Kútik Sorových úst nadvihne spokojný úškrn a on sa znovu oprie do sedadla. Nech už jej zašepkal hocičo, jeho pichľavá poznámka očividne trafila do čierneho.

Sledujem, ako si elfka starostlivo uhládza bavlenné šaty na kolenách a díva sa tesne nad naše hlavy, akoby nechcela hľadiť do očí spodine pod jej úroveň. Nech ide do riti. Vystriem sa do plnej výšky, zatnem päste a prižmúrenými očami ju nabádam, aby na mňa pozrela.

Elfka akoby mi čítala myšlienky – skloní hlavu a pohľady sa nám stretnú.

Upierame na seba zrak a ani jeden z nás sa nehýbe. Nie je to potrebné. Zem pod našimi nohami sa hýbe aj za nás.

Elfka sedí najviac štyri metre odo mňa, len kúsok nad úrovňou arény. Je tak blízko, až mám takmer dojem, že by som sa jej mohol dotknúť, no v skutočnosti je odo mňa na míle vzdialená. Keď na ňu ďalej zízam, líca jej jemne zružovejú, ale zrak neodvráti dokonca ani vtedy, keď nadvihnem jedno obočie. Po elegantnej tvári jej preletí emócia, ktorú som nevidel už tak dlho, až si takmer nie som istý, či ma neklamú oči. Na jediný kratučký okamih nie som zbraň ani zabudnuteľná tvár. Som skrátka muž.

Dočerta. Takto ľudsky som sa necítil už roky... Elfka však odrazu zdvihne bradu a odvráti sa, akoby už o mňa stratila záujem. A ja sa vrátim späť do svojej peknej reality.

Nechápem, prečo som taký sprostý, že od niektorého z týchto bastardov očakávam alebo chcem rešpekt. Na chvíľu som mal pocit, že mi niečo ponúka – niečo, bez čoho žijem už príliš dlho –, ale ona ma vyviedla z omylu jediným gestom, ktorým mi pripomenula, kde je moje miesto.

Lord Vyfinteny otočí zamračenú tvár od elfky ku mne, no ja si ho nevšímam. V hrudi mi víri hnev, preto rozťahnem ruky a zakričím na ňu: „Čo sa deje, princezná? Pripadáš si špinavá, lebo sa ti páči, čo vidíš?“

Elfka bleskovo odvráti zrak od lorda Vyfinteného, zadíva sa doľava a tvári sa, akoby ma pred minútou ani náhodou nevyzliekala očami. Jej spoločník na mňa zazerá ešte zúrivejšie.

„Myslíš si, že ma dokážeš poraziť?“ spýtam sa ho provokačne, postavím sa naširšie a zapraskám hánkami. „Zlez dolu a uvidíme, ty chumaj!“

„Čo to vyvádzaš, chlapče?“ zamrmle potichu Sullivan, ale ja mu neodpoviem. Pravdupovediac, nemám ani potuchy, čo to do mňa vošlo.

Lord Vyfinténý vyskočí na rovné nohy a načiahne sa za rukoväťou meča. Elfka vstane spolu s ním, ťahá ho za ruku a rýchlo mu čosi vykladá, ale lord ju zo seba strasie, vykročí dopredu a vyloží chodidlo na nízky kameniný múrik. Podľa všetkého je pripravený rozdať si to so mnou.

Šlachtici môžu vyzvať na súboj každého, kto ich urazí, dokonca aj gladiátora. Keď to však spravia v priestoroch arény, zaväzujú sa bojovať na život a na smrť presne ako my.

„Filip, Filip... nerob to,“ prosí ho hlasnejšie. „Prosím! Potrebujem ťa!“ Asi aby jej mal kto kúpiť parádnejšie šaty.

Rozruch pritiahne pozornosť najvyššieho lorda Vitora, ktorý sa zrejme chystá zasiahnuť, no vtom sa jeho zadubený syn s krutým pobavením v očiach predkloní a povie mladému lordovi niečo, čo nezachytím. Lord Vyfinténý zatne zuby a vylezie na kamenný múrik.

„Za svoje neúctivé reči zaplatíš, ty špinavý pes,“ zareve na mňa a plecيا sa mu napnú.

Dvaja muži vedľa hnedovlásky sa vrhnú k nemu, ale nie sú dosť rýchli.

Keď lord Vyfinténý zoskočí do arény, ruku s mečom má zdvihnutú a všetka jeho zúrivosť je namierená priamo na mňa. Zaženie sa, no ja sa mu uhnem a zavesím mu pravačkou. Môj úder nie je taký silný, aby ho zložil, ale omráči ho natoľko, že pustí meč z rúk. Zdvihnem ho, a keď sa lord vystrie, poriadne ním švihnem.

Zbraň je vyrobená z kvalitnej ocele, akú som nevidel už roky, a čepeľ je taká ostrá, že keď lordovi Vyfinténemu na jeden raz preseknem chrbticu, necítim takmer žiadny odpor.

TRETIA KAPITOLA

LEITH

Meč odhodím vedľa bezhlavého tela, zatiaľ čo sa pekná elfka prizera, ako sa lordova vyzdobená hlava kotúľa po piesku nasiaknutom krvou a postupne zastavuje. Dav je na nohách, vyburcovaný bonusovým súbojom, ktorého bol práve svedkom, no ja nespúšťam zrak zo ženy. Som zvedavý, ako zareaguje na skutočnosť, že som jej práve stál spoločníka.

Na kratučký okamih šokovane vytreští oči a potom sa osopí na... regenta, najvyššieho lorda Vitora. Keď jej dá Vitor kývnutím najavo, že ju počúva, žena ukáže prstom smerom k východu, ale on len znovu prikývne. Elfka mu povie ešte čosi ďalšie, vzápätí si na hlavu nasadí kapucňu plášťa a rozčúlene odíde.

Tá ženská je chladná ako ľad. Nezvýšila hlas a nepreliala ani jedinú slzu. Dopekla, tuším si plná prekvapení.

Z brány vedúcej do tunela sa vynoria štyria starci. Dvaja odvezú Filipovo telo, tretí zdvihne jeho hlavu a štvrtý zahrnie krvavé flaky sivým pieskom. Potom vezme meč a nasleduje ostatných troch. Škoda. Bola to parádna zbraň.

Po chvíli obrátim zrak späť k najvyšším postaveným šľachticom – regentovi Vitorovi a generálovi Sorovi. V podstate nemôžu vôbec nič robiť, no už som sa naučil, že z týchto sráčov vystane hocičo.

Vitor čosi povie chlapovi, ktorý má na starosti stávky, a on prikývne a začne čmárať do svojich záznamov. Neviem síce, o čom sa bavia, ale podľa

Sorovho potláčaného úsmevu to nebude nič dobré. Už-už si chcem utrieť dlane o stehná, no zháčim sa. Nervozitu pred nimi nedám najavo ani za svet.

Arénou sa odrazu rozľahnú údery bubnov a mne sa rozbúši srdce.

Nadišiel čas oznámiť dvojice, ktoré sa postavia proti sebe.

Niektorí bojovníci uvoľnia držanie tela a predstierajú, že ich odvaha neopúšťa. Všetci sa obrátíme a zamierime späť k vozu.

Zvyčajne nás odvezú do stajne, kde čakáme na svoj zápas. Akoby hry neboli dostatočne kruté, do poslednej chvíle nevieme, s kým alebo čím budeme bojovať ani v akom poradí, a dozvieme sa to, až keď nás zavolajú. Dnes sa však dvere klieťky zavrú, skôr než sa k nim dostaneme.

Ostatní gladiátori si pri tejto zmene protokolu začnú mrmlať.

Po pár sekundách sa z najvyššieho poschodia tribúny doprostred arény znesú štyri poštové jastraby s veľkými vrecami v pazúroch. Telá majú dva-krát také veľké ako moja hlava a rozpätie ich krídel dosahuje dvojnásobok mojej výšky. Keď zhodia vrecia na zem, svetlogaštanové perie sa im zatrepocce, zúrivo zamávajú krídlami a vznesú sa späť k nebu.

K popadaným vreciam ťažkopádne podídu dvaja mohutní zlobrí strážcovia, a keď ich spoločne vyprázdnia, do sivého piesku sa s rinčaním zosypú zbrane a štíty. Len čo zlobri skončia, znovu k nim priplachtia jastraby a v prostriedku zápasiska s tupým žuchnutím pristanu ďalšie vrecia.

So Sullivanom si vymeníme pohľady a ja v žalúdku pocítim uzol nervov. Kopy zbraní sú väčšie, než na aké sme zvyknutí... také veľké, že si z nich svoju štartovaciu zbraň môže vybrať každý gladiátor.

Namiesto toho, aby nás strážcovia zahnali do koterco, postrkujú rad gladiátorov dopredu smerom k stredu arény. Ich ťažké chodidlá dupocú v piesku a vietor odnáša obláčiky prachu ako popol na pohrebe.

„Druhý rad,“ zvolá ľudský strážca a mne sa stiahne hrud’.

„Dnes dvojice nebudú.“ Sullivan s neveselým výrazom na tvári pokyn ignoruje. „Budeme bojovať všetci. Každý sám za seba.“

Vzdych sa zo mňa derie v prudkých a bolestivých výdychoch. Nebudem bojovať proti jednému protivníkovi, ktorého nám vyberú – mužovi, žene či netvorovi –, ale proti všetkým ostatným v aréne. Na život a na smrť.

Slnko žiari vysoko na oblohe a spaľuje mi hlbokú sečnú ranu na chrbte, no mne sa krúti žalúdok a sotva to vnímam.

„Druhý rad!“ zareve opäť strážca.

Urobím krok dopredu. Sullivan ma nasleduje a odplúje si do piesku. Jeho kvári choroba a ja som zranený, ale krotiť sa nebudeme kvôli nikomu.

V aréne krotenie neexistuje. Existuje tu len víťazstvo alebo smrť.

Mesačné kone náhlivo miera k východu a za sebou s rachotom ťahajú vratký voz. Keď znenazdajky zaerdžia, mág nadskočí.

Vo vzduchu visí smrť, hmatateľnejšia než vrstva piesku, ktorá sa nám usádza na pokožke.

Na kopách zbraní zazriem použiteľný meč a dýku a vzápätí aj kovový náprsný pancier. Ochránil by ma lepšie než mizerná koža, ktorú mám na sebe teraz, lenže sekundy strávené jeho nasádzaním by ma mohli stáť život.

Bubnovanie sa odrazu zrýchli, až takmer dobehne moje uháňajúce srdce a umlčí dav, a potom nečakane stíchne.

„Zastaviť stáť!“ skríkne strážca. „Čelom vzad!“

Všetci sa ako jeden obrátíme tvárou ku kráľovskej lóži. Hlavou mi víria myšlienky – ktorého bojovníka by som mal zabiť ako prvého, koho sa treba zbaviť čo najrýchlejšie? *Kohokoľvek okrem Sullyho*, usúdím. *Kohokoľvek okrem môjho priateľa*.

Najvyšší lord Vitor v tej chvíli vstane. „Sto rokov,“ zreve. Čary v kráľovskej lóži zosilnia a rozozvučia jeho hlas, takže sa nesie celou mohutnou stavbou.

Dav vzrušene vrieska. „Sto!“ zopakuje.

„Tisícky gladiátorov,“ kričí Vitor.

Diváci jasajú ešte hlasnejšie, celí nadšení, že k tisícke sa pridajú ďalší.

„A dnes,“ pokračuje Vitor, „nás čaká špeciálny súboj.“ Pokynie k pomocníkom prijímajúcim stávky, ktorí behajú hore-dolu po tribúnach, a vzápätí ku kope zbraní uprostred priestranstva. „Pred nami stoja dvaja potenciálni krvistražcovia, takže vyplatené výhry... by mali byť dvojnásobné!“

Obecenstvo priam divie.

Doriti. Ten sviniar celú situáciu zvrtol, aby mali diváci pocit, že o peniaze neprídu, ale naopak môžu poriadne zarobiť. A ich výhra závisí len od nás. „Dočerta,“ zašomre Sullivan. Toto veru ani jeden z nás nečakal.

Všetci na tribúnach natešene vrešia a stále sa k sebe snažia privolať schvátených pomocníkov prijímajúcich stávky, ktorí škriabu do svojich

zápisníkov a čo najrýchlejšie rozdávať lístky. Nečakajú dokonca ani na transparenty s konečným kurzom.

Najvyšší lord zdvihne ruku a počká, kým sa aréna znovu upokojí. „V týchto posledných okamihoch stávkovania sa zamyslite nad tým, čo nás čaká, priatelia moji, a rozhodnite sa múdro, lebo tí, ktorí dnes prahnú po vode, už zajtra môžu piť víno!“

Nadšenie davu narastá a povzbudzovanie sa ozýva čoraz hlasnejšie.

Vtom čosi zareve a desivý zvuk utíši všetky ostatné.

Uletia ešte aj supy krúžiace na oblohe.

Všetci zmeravieme.

Vzdych okolo nás sa zavlní a zavisne v ňom hrôza.

So Sullivanom si vymeníme posledný pohľad. Stvorenie spoznáme dlho predtým, ako pristane.

Do arény tresnú pazúry dlhé ako moje paže a nad nami sa rozprestrú blanité krídla veľké sťa plachty na lodi. Keď hnedý drak zafučí, oheň v jeho útrobach je taký horúci, že mu z nosných dierok vyrazia prúdy pary. Elfský jazdec na jeho chrbte je oblečený v začarovanom koženom odeve, ktorý chráni jeho telo pred spaľujúcou horúčavou. Drak má telo dlhé ako tri mesačné kone, takže nie je úplne najväčší, ale zasa dosť veľký na to, aby nás poľahky rozpučil ako muchy.

Vyschne mi v ústach. Tento drak je mladý samec – ako sa metá, pri korení chvosta mu vidím dvojicu samčích výbežkov. Mladé samce sú ešte nenásytnejšie než dračí starci, pretože prudko rastú a potrebujú viac energie.

„Z boja vyjde víťazne len jediný,“ prekrikuje Vitor hĺkanie davu a jeho úsmev odrazu naberie zlomyselný nádych. „Bude to gladiátor... alebo netvor?“

Drak znovu zareve a cez krik a jasanie davu je zvon ohlasujúci koniec stávkovania sotva počuť.

Všetci sa čo najrýchlejšie otočíme tvárou k hromade zbraní.

Sully odo mňa odstúpi, čupne si a vytrasie si ruky.

Slová na rozlúčku si nevymeníme. Tri roky si kryjeme chrbát a nakoniec to dopadne takto.

Predkloním sa a pripravím sa na beh. Sústredím sa na hrbu zbraní a muža, ktorý bol... doriti, ktorý stále je mojim priateľom, si nevšímam.

Len čo sa ozve trúbenie rohu, vyrazím vpred.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

MA EVE

Nemôžem tomu uveriť.

Keď rozzúrene kráčam z arény a mierim do výklenku v tuneli vedúcom preč z toho protivného miesta, kožené topánky mi plieskajú na studenej mramorovej podlahe. Koloseum som navštívila prvýkrát po dlhých rokoch a aj to len preto, aby som bola prítomná pri formálnom ohlásení nášho sobáša. Môj plán bol jednoduchý – ukážem sa, predvediem sa pred šľachticmi so svojím snúbencom, poviem pár slov, aby som si uctila pamiatku starej mamy, a potom obaja zmizneme.

Ideálne s hlavami na krku.

Lenže najdrahší Filip nezvládol ani len to.

Chcela som sa vydať za egoistického a nafúkaného tupca, ktorý mi bez okolkov nariadil, aby som si „zahalila krk“? Nie.

Lenže som dcérou „kráľovninho vraha“ a po ockových údajných zločinoch sa zo mňa stal politický vyhnanec. Filip síce nepatril k najbystrejším, no bol to jediný muž z piatich šľachtických rodov súci na ženbu, ktorý bol ochotný prehliadnuť ockov pobyt v žalári a moje jazvy a – čo bolo ešte dôležitejšie – nebál sa Sora.

Preto som sa s ním dohodla.

„Ty ma necháš v pokoji vládnuť kráľovstvu a ja ťa nechám v pokoji behať za ženskými,“ navrhla som. A najdrahší Filip súhlasil.

Do svadby chýbalo len pár dní.

V koloseu som sa mala sústrediť na sobáš. Na budúcnosť. Na svojho uväzneného otca. Na svojho druhého otca so zlomeným srdcom. Moja myseľ a moje oči sa však namiesto toho zatúlali k tomu gladiátorovi. Priam z neho vyžarovalo nebezpečenstvo, akoby ho aréna pripravila o všetko okrem hrdosti. A zúrivosti.

Je mladý, možno o štyri či päť rokov starší ako ja, čo znamená, že do boja o titul krvistrážcu sa zrejme prihlásil, hneď ako dosiahol minimálny požadovaný vek dvadsaťdva rokov. Vzhľadom na jeho zatrpknuté vystupovanie to dáva zmysel.

Keď ma Soro s Filipom prichytili, ako naňho zízam, najradšej by som si otrieskala hlavu o stenu. Filip bol v súvislosti s našimi zásnubami už aj tak prehnane precitlivený – obzvlášť keď v zálohe číhal Soro, ktorý sa so mnou takisto túži oženiť. Filip sa teda skotúľal do arény... a jeho hlava sa vzápätí skotúľala do piesku.

Kým čakám, so skrúteným žalúdkom sa prechádzam tam a späť. Najvyššiemu lordovi Vitorovi som oznámila, že s ním chcem hovoriť, lenže mojim žiadostiam je nie vždy vyhovené. Aj napriek tomu, že som princezná.

Nadšenie davu zosilnie natoľko, že sa odráža od kamenných stien.

„Kam si sa vybrala, Maeve?“ spýta sa spoza môjho chrbta spevavý hlas nasledovaný smiechom.

Nasadím bezvýraznú tvár a obrátim sa.

Aisling, bezcitná a nevľúdna čarodejníca s levanduľovými vlasmi aj očami, ktorú poznám od detstva, zrejme vyšla z arény za mnou.

Aisling odfrkne. „Na oblečení si si mohla dať záležať aj trochu viac,“ poznamená a podráždene mávne rukou. Ako sa zakráda bližšie, pripomína mi pavúčicu, ktorá sa chystá zhltnúť šťavnatého chrobáka zo svojej pavučiny. „Obzvlášť vkusný by bol klobúk a závoj. Možno by si v nich dokonca vyzerala dobre.“

Ruku, ktorou si pridržam plášť, trochu uvoľním. V tejto chvíli nech ma radšej nepokúša.

Ale ona, pravdaže, pokračuje. „Myslím to vážne, Maeve. V aréne si nebola celú večnosť. Poď, vráť sa ku mne a k Sorovi na tribúnu, uzavri pár stávok a skús sa porozprávať s ostatnými šľachticmi.“

Je mi akurát tak jedno, či so mnou tí pajáci ešte niekedy prehovorí. Ale „ku mne a k Sorovi?“ Zbláznila sa? Keď si takto privlastní Sora, akoby si chcela skrotiť tигра. Iste, raz či dva razy sa nechá pohladkať, ale napokon sa bude aj tak hostiť na jej vnútornostiach.

„Gladiátorské hry nemienim podporovať, Aisling. Pri fénixovi sľubujem, že keď budem kráľovná, s týmito hrôzami skončujem.“

„Keď budeš kráľovná?“ Aisling sa zasmieje. „Na to by si najprv potrebovala ďalšieho šľachtického snúbenca.“ Opatrne sa ku mne približuje a vyzerá pritom ako slizký had. „Možno si na to mala myslieť predtým, ako si všetkým na očiach začala vrhať túžobné pohľady na toho mladého gladiátora.“ Stiahne obočie. „Veď vieš, toho, ktorý tvoju poslednú šancu na trón premenil na trápnu spomienku.“

„Bol Filip naozaj mojou poslednou šancou?“ spýtam sa, zatiaľ čo si ťukám po brade a predstieram, že uvažujem nad sobášom s niekým iným. Čarodejnicina arogancia pohasne, lebo si uvedomí, že mojou poslednou šancou je Soro. Manželstvo s ním zatiaľ nie som ochotná riskovať, ale to Aisling vedieť nemusí. „Nie, myslím, že nie.“

Z amfiteátra sa k nám donesie povzbudzovanie nasledované revom a ja za zvukom otočím hlavu tak rýchlo, že sa mi vlasy vznesú do vzduchu. Bol to... drak?

Aisling sa už zase uškŕňa a znovu k sebe pritiahne moju pozornosť. Sadistka jedna. Teší sa, že súboj sa už začal, a nepochybne je celá bez seba z predstavy, aké hrôzy si tí úbohí bojovníci vytrpia. Nevie sa dočkať, kedy sa vráti do hľadiska, zatiaľ čo ja z celého srdca túžim vypadnúť.

Keď sa odvrátim, chytí ma za ruku a ja cítim, ako jej na pokožke praská jej preslávená živelná mágia. Okamžite sa jej vytrhnem. „Neblázni, Maeve. Podme sa pozrieť, čo ten pekný bojovník dokáže... kým sa ešte dá,“ dodá.

Ako od nej ustupujem, v žalúdku akoby som mala balvan. „Prečo si si taká istá, že nevyhrá?“ Keď vezmem do úvahy, ako ľahko zložil šermiara Filipovho kalibru, pravdepodobne sa mu len tak hocikto nevyrovná.

Ale ona niečo vie... a ligot v jej očiach mi vraví, že priam prahne po tom, aby mi to mohla povedať.

„Tak hovor, Aisling,“ pobádam ju. Najradšej by som kričala a vrieskala – na ňu aj na celý svet –, ale do hlavy mi od detstva vtĺkali jediné: deko-

rum, dekórum, dekórum. Jedného krásneho dňa sa rozhodnem, že seriem na dekórum, a budem si rozprávať aj robiť, čo sa mi zachce. Dnes to však asi nebude. „Prosím,“ dodám sladko.

Aisling sa pohráva s kučeravým prameňom svojich vlasov a jej nafúkanosť je rovnako zjavná ako iskierky levanduľovej mágie sfarbujúce jej smotanovú pokožku. „Nuž...“ Slovo pretiahne, lebo pravdepodobne odhalila, že žalúdok sa mi každou sekundou sťahuje do tuhšieho a tuhšieho uzla. Napätie je živý tvor, ktorý dýcha v mojich útrobach, a ja si práve predstavujem, ako sa načahujem a lomcujem Aisling celým telom, keď konečne pokračuje. „Najvyšší lord Vitor rozhodol, že tvoj gladiátor ani ten vedľa neho dnesok neprežijú.“

„A to už prečo?“ zhiknem, lebo si spomeniem, že ostrieľaný bojovník vedľa môjho – výborne, teraz už si ho dokonca privlastňujem – mal na predlakti dve zo štyroch záverečných tetovaní krvistrážcu.

„Lebo krvistrážcom sa stane iba ten, koho vyberie Vitor,“ vysvetlí, ako-by som bola načisto nechápavá. „To je predsa jasné.“

„Koho mám vybrať?“ spýta sa mužský hlas spoza môjho chrbta a Aisling nadskočí.

Oči sa jej rozšíria úprimným strachom a vzápätí sa arrowskému regentovi ostýchavo ukloní. „Pán môj,“ osloví ho a ešte naposledy mi stisne ruku. „Príd' za nami na tribúnu, Maeve.“

Vitor sa prižmúrenými očami díva, ako náhlivo odchádza, a potom mi venuje zhovievavý úsmev. „Vyzeráš úžasne, Maeve. Som rád, že si sa dnes rozhodla prísť.“

„Strýko Vitor,“ odpoviem mu stroho, keď ku mne podíde. Túžim sa ho spýtať na jeho plány s dvojicou gladiátorov, no poznám ho celý život a veľmi dobre viem, že požadovať od najvyššieho lorda vysvetlenie je najrýchlejší spôsob, ako si úplne zamedziť prístup k odpovediam.

„Mrzí ma, že si tak nečakane prišla o snúbenca,“ poznamená.

Ani náhodou ho to nemrzí. Pripadá mi skôr spokojný.

„Vyprovokoval ho Soro.“ Nemusím ho presviedčať. Obaja vieme, že je to pravda.

„A čo ak aj áno?“ spýta sa Vitor s úľavou na tvári. „Ten gladiátor ťa dnes zachránil, dcéra moja. Ak sa tvoj nastávajúci nechal tak ľahko vyprovokovať, bol by z neho príšerný kráľ.“

Proti jeho logike naozaj nemám čo namietat'. „Ak sa chceš vydať za hlupáka, rovno si vezmi Sora,“ pokračuje.

„Strýko,“ pokarhám ho zo zvyku.

Je všeobecne známe, že Vitor má radšej mňa než svojho syna. Odjakživa to medzi nami bolo kameňom úrazu.

Zaškerí sa, akoby dosiahol nejaký veľký pokrok a náš vzťah sa mohol vrátiť do starých koľají. Lenže medzi nami návratu niet, pretože ocko zomiera vo väzení a strýko Vitor ho tam uvrhol.

„Nemohol by si ho prepustiť?“ zašepkám, lebo otázku nedokážem potlačiť.

„Zase toto? Maeve...“ Vitor pokrúti hlavou. „Naše kráľovstvo prekvitá vďaka zákonom. Nemôžeme ich ohýbať len preto, že ma o to požiadaš.“

Po jeho výčitke zovriem ruky do pästí, no pokračujem vyrovnaným tónom. „Nežiadam ťa, aby sme zákony ohýbali alebo porušovali. Môj otec je nevinný.“

Ocko by starej mame nikdy neublížil. Lúbil ju. Rovnako ako všetci ostatní.

Vitorov pohľad znežnie. „Viem, že je to ťažké, Maeve, ale Andresa sme nezavreli len tak bez rozmyslu. On sám sa predsa nakoniec priznal, že našu veľkú kráľovnú Aviannu zrazil na zem. To predsa vieš, drahá moja.“

„Nie,“ namietam už azda po stýkrát. Pri ockovej údajnej výpovedi boli prítomní iba členovia rady a ja budem tvrdiť, že nič také nepovedal, až kým sa mi k svojmu skutku neprizná zoči-voči. Ocko je láskavý a slušný muž. Neviem si predstaviť, že by bol schopný vraždy, nieto ešte vraždy vlastnej matky.

„Tvoje pochybnosti chápem,“ chlácholí ma Vitor. „Pravda dokáže byť bolestivá.“ Skôr než na mňa pozrie, na tvári sa mu usadí zamyslený výraz. „Viem, že svojho ocka ľúbiš, ale nemohla by si rovnakou láskou zahrnúť aj naše kráľovstvo?“

Zalapám po dychu. „Svoju krajinu ľúbim tiež. Kvôli nej som bola ochotná vydať sa za Filipa,“ pripomeniem mu.

Vitor mi však venuje povýšenecký pohľad. „Zahaluješ sa. Na tribúne skrývaš svoju tvár.“ Prstom mi nadvihne bradu. „Vyhybaš sa hrám, akoby si niečo tajila. Ľud ťa potrebuje vidieť, prijať ťa a zistiť, že si schopná vládnuť...“

Nesnaží sa byť bezcitný ani krutý. Pokrvní príbuzní síce nie sme, ale v detstve som bývala na zámku spolu s ním, takže sme si blízki ako rodina, a v súčasnosti panuje namiesto mňa ako arrowský regent.

V svojej pozícii zotrúva, kým nedosiahnem dospelosť a nevydám sa za muža zo svojej spoločenskej triedy. Keby sa mi ako následníčke trónu niečo stalo, koruna by sa vrátila piatim šľachtickým rodom, ktoré by sa o ňu delili rovným dielom. A potom... nuž, potom by nastala hotová anarchia.

„Vráť sa so mnou naspäť do arény,“ požiada ma. „A pri veľkom fénixovi, snaž sa usmievať. Aspoň sa tvár, že ťa hry bavia.“

Vitor si myslí, že tak je to najlepšie pre mňa aj pre kráľovstvo. Jeho dôvodom však rozumiem, pretože hry sú skutočne užitočným nástrojom.

Môj strýko nie je nijaký hlupák a arénu využíva, aby zabavil poddaných. Všetkých do jedného. Zahŕňa ich jedlom a nápojmi a ponúka im šancu zmeniť svoj osud. V spoločnosti si vďaka tomu získal obľubu a jeho pozícia regenta je o to silnejšia. Na hrách sa zúčastňuje každý. Šľachtici na „šport“ v aréne vynakladajú čas aj peniaze. Prostý ľud stávkuje v nádeji na lepší život. A bojovníci sú ochotní zomrieť v snahe získať bohatstvo spojené s titulom krvistrážcu a občianstvo pre svoje rodiny, nehovoriac o vytúženom postavení šľachtica.

Keď sa mi v mysli rozľahnú slová „postavenie šľachtica“, vytreštím oči a srdce sa mi rozbúši.

Vitor na mňa zaostrí. „Čo sa deje?“

„Nič.“ Sklopím zrak a snažím sa nasadiť krotký výraz. „Máš pravdu, strýko.“ Chytím sa ho pod pazuchu a opriem sa mu o plece. „Ak chcem byť kráľovná, musím sa tak aj správať.“

Vitor spokojne prikývne a pobožká ma navrch hlavy.

„Vráť sa domov,“ prosí ma. „Vydaj sa za Sora, ako by si želala tvoja stará mama, a ja tvojmu otcovi nejaký čas po svadbe udelím milosť. Budem veriť, že Avianna by to pochopila. Kráľovstvo v mojich rukách prekvitá. Arrow potrebuje stabilitu a silu a ja mu ich dokážem zabezpečiť aj naďalej s tebou a so Sorom po svojom boku.“

Jedna moja časť je ochotná vyhovieť mu – kvôli záchrane svojho otca by som spravila hocičo. Nech však ocka akokoľvek ľúbim, som presvedčená, že sobáš so Sorom by mi nikdy neodpustil. Na tom chlapovi skrátka čosi

nie je v poriadku. Už v detstve sa správal nemilosrdne, no postupom času sa jeho krutosť len zhoršila. Rada by som verila, že Vitor by ho po svadbe stále dokázal kontrolovať, lenže Soro by bol kráľ... a mohol by narobiť oveľa viac zla ako teraz. Niečo také nemôžem riskovať.

A navyše... mám lepší plán.

Strýko Vitor mi počas návratu do arény silnejšie stisne ruku, aby ma upokojil, ale ja si ho sotva všímam. Keď si sadáme do kráľovskej lôže, cez búšenie srdca v ušiach nepočujem ani len burácanie davu.

Očami vyhľadám mladého gladiátora, ktorý má nohy pevne zaborené v piesku a telo pripravené vyraziť, a nespúšťam z neho zrak. Dnes musí vyhrať.

Dlží mi totiž snúbenca.

PIATA KAPITOLA

LEITH

Ozve sa trúbenie rohu a ja sa dám do behu.
Od najbližšej kopy ma delí päťdesiat metrov.

Ako sa ženiem po nerovnom priestranstve, topánky sa mi zabárajú do piesku a rukami kmitám tak energicky, že sa mi rana na pleci znovu roztrhne. Vystrúham grimasu.

Štyridsať metrov.

Zlobor za mojím chrbtom zakľaje zlomok sekundy predtým, ako sa vzduch zmení z horúceho na rozžeravený.

Prudko zabočím doprava.

Tridsať metrov.

Po jeho reve nasledujú ďalšie dva zmučené výkriky.

Ženiem sa ešte rýchlejšie.

Dvadsať metrov.

Do nosa mi udrie zápach vareného mäsa.

Desať metrov.

Na pokožke zacítim spaľujúcu horúčavu.

Drak sa otočí a ja preskočím cez hromadu zbraní, v piesku sa prevalím a zadusím plamene, ktoré mi obľizujú odhalenú kožu na pleciach.

Len čo pristanem na hrudi, tesne ponad mňa presviští vlna žltej a červenej. Čo najtesnejšie sa pritlačím k zemi a pred dračím ohňom

sa skryjem za navíšené zbrane. Dav vrieska od zdesenia a nadšenia a takmer úplne prehluší škriekanie ďalších dvoch gladiátorov, ktorých plamene spaľujú zaživa.

Piati sú von z hry. Piati zostávajú.

A potom je tu ešte drak.

Tuho zažmúrim oči a snažím sa ignorovať trýznivú bolesť v pleci. Dračí oheň mi uzavrel sečnú ranu, no poriadne som za to zaplatil.

Celé telo sa mi trasie a bolesť nado mnou začína získavať kontrolu. *Hýb sa, hovorím si. Ak chceš prežiť, HÝB SA.*

Kým ťažké pazúry dupocú v piesku, držím sa pri zemi. Potom sa zdvihnem na kolená a presuniem sa bližšie k zbraniam. Na okamih sa mi podarí otvoriť oči, ale vzápätí ich zasa zavriem, lebo dym ma štípe, akoby mi do nich ktosi napichal ihly. Párkrát zažmurkám, znovu a znovu sa usilujem rozlepiť viečka a potlačiť inštinkt, ktorý mi káže chrániť si zrak.

Zrak je mŕtvole nanič a ja chcem žiť.

Plazím sa vpred a hmatám okolo seba. Hromada zbraní je odo mňa len kúsok. Musím zostať v pohybe.

Rukou odrazu narazím na známy povrch meča a s uslzenými očami začnem šmátrať po rukováti. Len čo ju zovriem, zvrtnem sa a zachytím, že v piesku čosi šuchoce.

Konečne dokážem ako-tak zaostriť a pred sebou zazriem poslednú trpasličku na všetkých štyroch, ktorá na mňa zíza s otvorenými ústami. Z vrkoča jej zostali len zvyšky siahajúce možno po krk. Končekmi prstov sa obtrie o rukoväť kratšieho meča a potiahne ho, ale on sa ani nepohne. Je pritavený k štítu a čertvie čomu ďalšiemu.

„Prímerie, až kým neskolíme draka?“ spýta sa zadychčane a vzápätí skriví tvár, keď začujeme, ako sa kdesi obďaleč trhá mäso od kosti. Drak si pri východe z arény našiel ďalšiu potravu. Keď prikývnem, trpaslička vstane a pustí sa hľadať použiteľné zbrane.

Neistým krokom ku mne podíde Sullivan. Polovicu tváre má červenú a posiatu pluzgiermi a ľavú ruku si pritíska k telu, ale zatiaľ žije.

„Vieš strieľať z luku?“ spýtam sa trpasličky.

Keď pokrúti hlavou, pokyniem k Sullivanovi. „On áno.“ Pri pohľade na to, ako si Sullivan drží ruku, si tým už až taký istý nie som, ale Sully

nenamieta, preto pokračujem. „Ak nájdeš luk, posuň ho jemu,“ poviem trpasličke. „Drakovi dáme zožrať niekoho iného.“

V krvou podliatych očiach jej zažiari pochopenie a všetci traja sa začneme hrabať v kope a hľadať čokoľvek, čo by sa dalo použiť. Drak bude so svojou prepečenou špecialitou zanedlho končiť.

„Kopija!“ zreve Sullivan, a keď zdvihnem zrak, jednou rukou mi ju hodí.

Chytím ju, zapichnem ju do jemného piesku a z hromady si vyberiem ešte dve dýky, ktoré si zastrčím za opasok. „Mali by sme byť štyria,“ zašomrem si popod nos, keď dvíham ďalší meč. Zhodnotím jeho hmotnosť a šmarím ho naspäť na kopu.

„Čo vravíš?“ zaujíma sa Sullivan a kopne do kusu brnenia pritaveného k palcátu.

„Od začiatku zápasu som napočítal piatich mŕtvych,“ vysvetlím, zatiaľ čo sa ďalej bleskovo prehŕňam v zbraniach. Keď nájdem druhý slušný meč, hodím ho Sullymu. Je ťažší a narába sa s ním horšie, ale ktoviečo tu na výber nemáme. Väčšina zbraní je poškodená alebo nepoužiteľná, a keby sme sa rozbehli k niektorej inej kope, akurát by sme k sebe pritiahli drakovu pozornosť.

„Šiestich aj s ním.“ Myknem bradou smerom k znetvorenej kope kostí, ktorú práve vyplul drak.

Sullivan konečne pochopí, čo mám na mysli. „Ty, ja a trpaslička sme iba traja.“

Nájsť chýbajúceho gladiátora mi trvá len sekundu.

Iba pár metrov od miesta, kde sa práve hostí drak, sa striedavo zjavuje a mizne mág. Krčí sa pri východe z arény a pomocou posledných zvyškov svojej mágie sa snaží zneviditeľniť. Problémom je, že mágovia bez palice dokážu kúzla udržať iba krátko.

A ak ho vidíme my, určite ho vidí aj drak.

Ozrutné stvorenie prudko otočí hlavu smerom k blikajúcemu mágovi a bez váhania vymení kosti za čerstvé mäso. Neviem rozoznať, či je napálený, že mu mág prešiel cez rozum, alebo sa teší, že si pochutí na čarovnom stvorení, no v každom prípade cvakne čelustami a naraz škriekajúceho mága prehltnie.

„Teraz!“ Chytím sa šance ako topiaci sa slamky a vyštartujem.

Nemám potuchy, či ma Sullivan s trpasličkou nasledujú. Vlastne ani neviem, či by som ja nasledoval ich.

Ako sa približujem k drakovi, natočí sa ku mne a zaujme obranný postoj, lenže ja nemierim naňho. Z celej sily sa zažením a bleskovo vrhnem kopiju, ktorá sa zabodne do hrdla dračiemu jazdcovi. Z krčnej žily mu vytryskne krv, ostrieka draka a ešte viac ho rozzúri.

Dav je na nohách a díva sa, ako zo seba potvora striasa mŕtve telo svojho pána a veselo sa na ňom hostí. Niektorí vrieskajú, zatiaľ čo iní šokovane mlčia. Bežím ďalej a mečom pichnem draka do krku. Hrot je natoľko ostrý, že mu prejde cez šupinatú kožu a oslabí ho, možno dokonca uhasí jeho plamene, no drak má hlavu stále na krku a bez problémov nás môže zhltnúť. Získal som nám len trochu času.

Keď sa zver rozzúrene mykne, vrhnem sa na zem, odkotúľam sa z cesty plieskajúcemu krídlu a o vlások uniknem smrtiacej rane, no drakovej zadnej nohe sa mi už vyhnúť nepodarí a on ma odkopne do steny, akoby som bol len otravný hmyz.

Pred očami mi vybuchnú hviezdičky a s odporným puknutím sa mi vykľíbi plece. Napriek tomu sa so zaťatými zubami pozviecham, opriem sa o stenu a nahodím si kľb späť na miesto. Potom kolísavým krokom zamierim k meču, ktorý leží neďaleko kôpky kostí.

Po oblohe preletí šíp a po ňom nasledujú dva ďalšie. Výborne, Sullivan našiel luk.

Schmatnem meč a prinútim nohy, aby sa rozbehli.

Šípy ktovieakú škodu nenarobia a odrazia sa od drakových šupín, lebo zranená ruka Sullivanovi neumožňuje dodať im dostatočnú prudkosť. Dívam sa, ako sa vrhá na zem a pomocou chodidiel strieľa ďalšie dva šípy s oveľa väčšou silou. Keď jeden drakovi prebodne šupiny, potvora zareve tak nahlas, že mi po celom tele prebehne mráz.

Trpasličke sa zasa darí s bičom. Keď ním draka švihne po tvári, koža sa mu omotá okolo pysku a zavrie mu papuľu.

Bojovníčka zaborí päty do zeme a usiluje sa drakovi vystrieť šupinatý krk.

„Zabi ho,“ vrieska na mňa. „Pri veľkom fénixovi, zabi ho!“

Okolo mňa presviští ďalší šíp, a keď drakovi prepichne očnú guľu, privedie ho do nepríčetnosti. Mohutná potvora pokrúti hlavou, prudko

trhne bičom a potiahne trpasličku nabok. Bojovníčka stratí rovnováhu a šmýka sa po piesku. Skôr než sa stihne pozviechať, drak ju vypitve pazúrmí.

Trpaslička zvrieskne presne vo chvíli, keď sa mu mečom zažením po krku. Môj úder je brutálny, no šupiny nerozsekne a drak sa ani len nemykne. Ďalej pokojne hoduje na trpasličke, akoby som sa ho ani nedotkol. Pri jedle švihá chvostom z jednej strany na druhú a ja musím ujsť, aby ma znovu neodhodil na druhú stranu arény.

Nemám ani potuchy, kam sa podel Sullivan, keď sa odrazu cez trpasličkin vreskot ozve jeho krik. O meč som prišiel, no zbrane sú ďaleko, preto sa načiahnem za dýkami za opaskom a vyrazím za jeho hlasom, pričom sa nútim šprintovať čo najrýchlejšie.

Stratégia je preč – zostáva mi len vôľa prežiť.

Napokon zbadám Sullivana. Uviazol pod drakovým telom a zúfalo sa snaží nasadiť na tetivu šíp, zatiaľ čo potvora naňho vrčí a cerí zuby zababrané od trpasličkinej krvi.

Vyskočím drakovi na krk a nohami mu obopnem hlavu. Potom mu obe dýky zabodnem do zvyšného oka, trieskam po rukovätiach a zatláčam mu hroty čoraz hlbšie a hlbšie.

Drak sa zúriivo zmieta a ja mám čo robiť, aby som nezletel.

Ako sa stehnami snažím udržať a jeho chrbte, svalmi mi šklbú kľče, no viem, že ak spadnem, už nikdy sa nepostavím. Znovu a znovu z celej sily búšim pästami po dýkach a snažím sa ich potvore zatĺcť až do mozgu. Rukoväte aj moje ruky pokrýva krv a tkanivo.

Keď drak napokon klesne na zem, ja sa zrútim spolu s ním. Vlastne si ani neuvedomujem, že padám – dôjde mi to až vo chvíli, keď s odporným buchnutím a ostrým puknutím kosti dopadnem na piesok. Netuším, či som si zlomil niečo dôležité. Celé moje telo je ako obrovská hrča bolesti.

Neviem, kde sa nachádzam.

Pocity vytláčajú všetko ostatné.

Vlny trýznivej bolesti mi prechádzajú po tele ako rozžeravené špicaté šable a vrch hlavy mám celý mokrý. Nie je to pot. Taký naivný nie som.

Hoci mám zaľahnuté v ušiach, začujem nadšené výkriky. Toto je jeden zo súbojov, z ktorých sa len tak ľahko nepozbieram.

Keď sa s námahou dvíham, kývem sa z jednej strany na druhú. Môj zrak na tom tiež nie je práve najlepšie – pred očami sa mi v divokých vlnách striedavo zahmlieva a rozjasňuje.

Zakopnem o zvyšky trpasličkinho tela a padnem na kolená vedľa pohodeneného meča. Opriem sa oň a vstanem. Musím sa hýbať. Zápas sa ešte neskončil.

Zostali sme už len my dvaja so Sullivanom. Nadišiel okamih, ktorého som sa tak bál.

Sullivan...

Môj priateľ čaká pár metrov odo mňa. Najprv si myslím, že kľučí, no potom pochopím, že prišiel o nohy a nezranenú ruku má čiastočne odhryznutú. Keď neisto zastanem pred ním, dychčím tak prudko, až mi zabehne.

Z úst sa mu valí krv. „Na čo čakáš?“ zamrmle nezreteľne. „Myslíš, že ja by som ťa nechal žiť?“

Kníšem sa na mieste a oči ma štípu.

Snaží sa zmierniť môj pocit viny. Vôbec to nefunguje.

Špička môjho meča nájde jeho srdce a prebodne ho skrz-naskrz práve vo chvíli, keď sa mu po dobitej tvári skotúľa prvá slza.

Kto sa bojí, plače.

Dav je na nohách, no ja sa nehybne dívam, ako Sullivan krváca. Dnes sa latka surovosti v aréne znovu posunula o kúsok vyššie a ja som taký rozzúrený, že mi krv priam mrzne v žilách.

Zdvihnem zrak k divákovi – ku krvilačnému zástupu, ktorý oslavoval, keď som zabíjal svojho priateľa. Niekoľkí sú zdesení a zopár ich plače, no jednoznačne tvoria menšinu a tribúny sa rad za radom s vreskotom radujú z môjho víťazstva.

„Krvistrážca!“ skandujú stále dookola.

Chcú, aby som sa tešil spolu s nimi. Ale ja to neurobím.

Sullymu odrežem prameň vlasov, a keď sa postavím pred dav, zovriem ho v hrsti. Obrátim sa ku kráľovskej lóži a zrakom hľadám najvyššieho lorda, aby som mu bez slov prisľúbil, že jedného dňa zomrie na čepeli môjho meča aj on. Namiesto Vitora sa mi však pohľad stretne s hnedovlasou elfkou. Vrátila sa sledovať, ako ma drak roztrhá na kusy?

Nuž, tak to máš smolu, slečinka.

Keď sa mi úctivo ukloní, takmer mi vyrazí dych, ale v duchu sa okamžite otrasiem. Odmietam uveriť, že by sa v jej chladnom srdci našla čo i len štipka obdivu. Bez ďalšieho otáľania odídem z arény.

Nádej je jediná vec, ktorá môže gladiátora ako ja zabiť, a ja dnes veru zomrieť nemienim.

ŠIESTA KAPITOLA

LEITH

Zatínam zuby. Po všetkých útrapách v aréne by tetovanie, ktoré mi ne-duživý čarodejník kreslí na pokožku, malo byť malina, no odkedy sa mi čarovná ihla zabodla do predlaktia a začala načrtávať obrys meča, znovu som pochopil, čo znamená bolesť.

Moje telo sa túži odtiahnuť a všetky zranenia jedno cez druhé prosia o milosť, ale ja sa ani nepohnem. Vyhrál som prvý z posledných štyroch zápasov a žiadaný symbol na predlaktí je v podstate veľkou poctou. Ak získam ešte tri víťazstvá, postupne k nemu pribudne trnistý výhonok vinúci sa po dĺžke čepele, ruža a napokon koruna okolo rukováti.

Keď bude tetovanie kompletné, prinesie mi postavenie šľachtica a označí ma ako krvistrážcu – veľmi bohatého, veľmi mocného a veľmi nebezpečného aristokrata. Vzápätí si spomeniem, čo som dnes musel urobiť, aby som si tetovanie vyslúžil, a prehltnem žlč, ktorá sa mi nahrnula do krku. Tento symbol bol kedysi znakom cti, ale dnes akurát celému svetu vrátane mňa pripomína, že som vrah.

Len čo čarodejník skončí, zamierim rovno do stajní a strčím si ruku do žľabu pre kone. Keď sa nadeň nahnem a ostriekam si čerstvú ranu vodou, paholok ma veľkým oblúkom obide. Zo žľabu väčšinu dňa pili kone a pochybujem, že ho v poslednom čase niekto čistil, no nesťažujem sa. Bolesť poľaví a zaplaví ma úľava.

Uprene sa zadívam na tetovanie. Znázorňuje meč obrátený hrotom nadol. Vyžaruje z neho sila a moc a ja by som ich mal cítiť v svojom vnútri, ale v skutočnosti dokážem myslieť iba na Sullivana.

Na tele nosil rovnaký symbol.

A nakoniec mu to nebolo nič platné.

Siahnem do vrečka, aby som sa uistil, že Sullivanove vlasy sú stále tam, kam som si ich strčil pri odchode z arény. Hneď ako na to budem mať príležitosť, zahrabem ich niekam, kde by sa Sullivanovi páčilo. Určite nie v aréne ani v prepĺnených stajniach v útrobach kolosea. A špinavé baraky, kde spávame chrbtom k stene, aby nás nikto neprekvapil, sa takisto nehodia. Razí to tam šťankami, rozkladajúcim sa mäsom a všetkými hriechmi, ktoré sme napáchali.

Práve tam sa síce zrodilo naše priateľstvo, no Sullivan si zaslúži niečo lepšie.

Hrudou sa mi prevalí ďalšia vlna bolesti, ale ja jej trpkú pachuť prehltne, skôr než sa mi prejaví na tvári. Nič nebolí viac ako smútok.

Známy zvuk kolies nadskakujúcich na dlažbočných kameňoch pritiahne moju pozornosť k vchodu do stajní.

Po súboji mi akýsi ľudský strážca oznámil, že sa nemám vracieť do barakov, lebo so mnou chce niekto hovoriť. Určite to bude nejaký šľachtic, ktorý si želá, aby som mu vykúpil lovecké psy, narúbal drevo alebo zaňho urobil nejakú inú robotu, na ktorú je príliš nóbl. Pláca za takéto úlohy je takmer rovnako smiešna ako za výhru v aréne, no mojej sestričke pomôže každá jedna minca.

Keď však vrhnem pohľad na otvorenú bránu, vidím, že sa blíži len ďalší voz plný gladiátorov. Vracajú sa z arény, kde ich predviedli pred kráľovskou lôžou, a zdá sa, že tentoraz nepôjde o hromadnú bitku, ale o súboje jeden na jedného ako zvyčajne.

Moje víťazstvo možno najvyššieho lorda trochu usadilo a zápasy teraz musia spomaliť, aby si vynahradili peňažné straty z prvého kola. Dúfam, že je to tak.

Keď bojovníci vyskakujú, voz sa kolíše. Väčšinou sú to ľudia, trpaslíci a elfovia, no vidím medzi nimi aj jedného známeho – obra Luthera.

Na krku sa mu vydúvajú rovnaké vredy ako Sullivanovi, a keď si ich s bolestivým úškľabkom poškríabe, dolu hrdlom mu stečie čerstvá krv a hnis, ktoré sa pripoja k zaschnutým cestičkám na jeho veste.

Strážcovia od neho opatrne ustupujú. Nemajú potuchy, aká choroba ho trápi, no s istotou vedia, že ju od neho nechcú chytiť. A že ho nechcú naštváť. Je všeobecne známe, že Luther pri svojom prvom zápase holými rukami zabil býka a že do väzenia a do arény ho pôvodne dostal podobný prehrešok, ktorého sa dopustil v snahe nakrmiť svoju rodinu.

Dívam sa, ako skupinu gladiátorov odvádzajú smerom ku kotercom. Presne takto väčšinou prebiehajú súboje – bojovníkov posielajú do arény iba vo dvojiciach či trojiciach. Luther by mal prežiť, hoci niekedy sa dá víťaz uhádnuť len ťažko a v minulosti som sa viackrát pomýlil.

Paholok sa vráti, a keď mi ponúkne vedro vody, zdvihnem si ho k ústam, poriadne si odpijem a zvyšok si vylejem na hlavu. Osvieži ma, no Sullivanovu krv mi z rúk úplne nezmyje.

Zrak ďalej upieram na prechádzajúcich gladiátorov a teatrálné si natahujem svaly, aby neďaleké stráže nezačali robiť rozruch. S chlapmi, ktorí sa chystajú bojovať, sa rozprávať nesmieme, ale ja sa veru s Lutherom pozhovám. Vykročím okolo radu stojísk smerom k nemu.

Luther je na obra celkom drobný – má možno tri metre na výšku a jeden a pol na šírku – a pri chôdzi sa na krátkych nohách hrubých ako kmeň stromu prekyvuje. Mohutné svaly na hrudi a ramenách spolu s hmotnosťou jeho veľkej hlavy spôsobujú, že boky má rovnako ako väčšina obrov vyduté dovonku.

Keď ma Luther zachytí svojimi malými hnedými očami, som už takmer na konci stajne. Vyložím si nohu na drevenú dosku a tvárim sa, že si zaväzujem roztrhané šnúrky.

„Kde zvyšok?“ spýta sa Luther. Pre obrov je v dôsledku ich vystupujúcich čeľustí často náročné hovoriť ľudskými jazykmi, preto používajú čo najkratšie vety.

Luther má na mysli skupinu, s ktorou som prišiel. „Všetkých nás hodili do arény naraz,“ vytisnem pomedzi zuby.

„Všetkých?“ zopakuje.

Chlapi najbližšie pri nás ťažia krk naším smerom. „Hej. Hej!“ zakričí dopredu elf menom Ned. „Všetkých poslali bojovať naraz.“

Rozruch pritiahne pozornosť strážcov, ktorí sa na nás s Lutherom zdieľajú, no zbrane nevytasia. Gladiátori v kotercoch postupne stíchnu, lebo

si uvedomia, že v skupinovom súboji sa mohli pokojne ocitnúť aj oni. Voz, v ktorom prišli, bol uštreň len šťastnou náhodou.

Pozriem sa na svoje tetovanie na predlaktí. Nikto v tejto skupine ho nemá. Týchto gladiátorov možno nepotrebuje vyzabíjať až tak rýchlo.

Alebo možno rátali s tým, že v mojom zápase všetci zomrú. Tento voz by predstavoval druhé kolo a mal by úplne iné kurzy ako my.

V konečnom dôsledku vždy vyhrá kráľovská pokladnica, no obyvatelov Arrowu to nezastaví a ďalej sa snažia zlepšiť si svoje postavenie. Rozumiem im. Keď som sa prihlásil do súboja o titul krvistrážcu, tiež to bol hazard.

Ako sa Luther usiluje sformovať ďalšie slovo, na spodnej pere sa mu nazbierajú sliny. „Sullivan?“ spýta sa.

Dlhšie slová sú preňho ťažké, takže keď zo seba vytisne viacslabičné meno, je mi jasné, že otázka je preňho dôležitá.

Zmienka o Sullivanovi je ako fyzická rana do zvyškov môjho srdca. Pokrútim hlavou. Nič viac netreba hovoriť.

Luther skloní hlavu a skryje svoje drobné očka pod hustým a strapatým obočím. Žiali za Sullivanom. Síce len pár sekúnd, ale predsa.

Prichádzajú k nám ďalší strážcovia, preto sa Lutherovi obrátim chrbtom. Kvôli Sullivanovi mám chuť besniť, no jemu to už nepomôže.

Opäť sa zahľadím na vchod a uvažujem o svojej záhadnej návšteve. Kiežby si pohla, aby som si mohol ďalej robiť svoje alebo aspoň vypadnúť z tohto odporného miesta.

Namiesto toho moju pozornosť upúta tichý hlások.

„Keď nadíde môj čas, chcem byť ako vy.“

Znovu je pri mne paholok a ja si všimnem, že po holej hlave sa mu vetvia staršie aj novšie ružovkasté jazvy zaryté hlboko do pokožky. Úbohý chlapča je už roky viac bitý než sýte.

Keď zbadá môj zachmúrený výraz, o kúsok ustúpi. Najradšej by som sa naňho rozkričal a povedal mu, že keď túži po živote gladiátora, je poriadny hlupák. V skutočnosti som však hlupák ja, lebo som sa na to dal. A tento chlapec si už zažil násilia dosť. Nepotrebuje, aby som naňho vrieskal ešte aj ja.

„Koľko máš rokov?“ spýtam sa.

Chlapča nakloní hlavu, akoby ho prekvapilo, že som sa mu prihovril. „Skoro štrnásť,“ odpovie.

Hádal by som mu najviac deväť. Zrejme je podvyživený, a preto poriadne nerastie.

Ukáže mi na predlaktie, kde ma stále štípe nové tetovanie. „Jedného dňa budem mať rovnaký meč ako vy,“ vyhlási.

Pokúsim sa hovoriť nežnejším tónom – je v rovnakom veku ako moja staršia sestra Rose –, no je to pre mňa ťažké. Hlas mám po zápase stále zachrípnutý. „Ako sa voláš?“

„Gunther,“ odvetí.

Zohnem sa, aby sme mali oči na rovnakej úrovni, a položím mu ruku na plece. „Želám ti v živote len to najlepšie, Gunther.“

„Aj ja vám, pán môj! Už len tri súboje.“ V láskavých hnedých očiach mu vzplanie nádej, ktorú som v ňom vôbec neplánoval prebudiť. Keď odchádza zo stajní, so zdvihnutou pästou skanduje: „Krvistrážca! Krvistrážca...“

„Z cesty!“ skríkne ktorýsi strážca, keď do stajne pricvála elf na koni. Je sám a oblečený v prostom odeve, no spoznám v ňom jedného z dvojice mužov v kráľovskej lóži, ktorí nás vôbec nepovzbudzovali.

Zoskočí na zem, a keď svojmu hnedo-bielemu koňovi čosi zašepká, zviera zostane stáť na mieste.

Potom bez jediného zvuku odviaže zo sedla veľké vrece a vykročí ku mne. Elfovia sú skrátka takí – tichí, smrtiaci a neuveriteľne obratní. Napriek tomu pre mňa fyzickú hrozbu nepredstavuje. V očiach mu vidno, že všetka niekdajšia bojovnosť ho už dávno opustila. Osamelosť postupne porazí každého.

„Blahoželám k postupu do finále,“ kývne mi. Je starší a vlasy má tmavosivé. „Som lord Jakeb.“ Povie to, akoby arrowské občianstvo nebolo výsadou, ale právom. Podá mi vrece. „Si Leith, pravda? Leith zo Siertosu?“

Som síce Leith z Greyu, dediny ležiacej v Siertose, no neopravím ho. Pre niekoho ako on je všetko za arrowskými hranicami nepodstatné.

S prižmúrenými očami si vezmem vrece a zvesím ruku k boku. „Čo je to?“

„Čistý odev na oslavu tvojho postupu,“ vysvetlí Jakeb. „Dúfam, že ti bude sedieť. Tvoju veľkosť som len hádal.“

„Nie, to si nemôžem dovoliť,“ namietnem. Nemienim si narobiť ďalšie dlhy.

„Je to dar,“ trvá na svojom Jakeb. „Vôbec nič mi nedlhuješ.“

Dívam sa mu do očí a po celom tele sa mi plazí nervozita. „Prečo?“ spýtam sa.

„Lebo chcem pre teba urobiť niečo láskavé,“ odpovie Jakeb a po tvári mu preletí prešibaný výraz, ktorý je pre šľachticov typický. Má niečo za lubom, akurát zatiaľ neviem čo. „Zažil si si kadečo,“ dodá.

„Ale nehovorte,“ prehodím a trpkó sa zasmejem.

Nech už má akýkoľvek dôvod, s darčekom môže pokojne pokračovať. To je to najmenej, čo pre mňa tieto svine môžu urobiť. Prehodím si vrece s oblečením cez plece a venujem Jakebovi ďalší veľavravný pohľad.

Elf o pol kroka ustúpi, akoby si uvedomil, že pri mne stojí príliš blízko a mne – alebo možno jemu – je to nepríjemné. „Rád by som ťa pozval k sebe domov. Máme kopec jedla, teplú posteľ aj sluhov, ktorí sa postarajú, aby ti nič nechýbalo. Ver mi... ak chceš mať v nasledujúcich troch zápasoch šancu na víťazstvo, budeš potrebovať pomoc.“

Odrazu mi príde zle od žalúdka. Vôbec sa mi to nepozdáva. Patrónov som už mal, ale táto situácia mi pripadá... iná. Tento elf na zápasy nechodí. Nepatrí k notorickým stávkarom, ktorí sedia hneď pri zábradlí a volajú po výhre. Takých patrónov dokážem rozlíšiť ľahko a veľmi dobre viem, že láskavosť nám preukazujú len preto, aby mali pri najbližšej stávke výhodu. Lenže tento elf... Nemám potuchy, o čo mu ide.

Ale zase... teplá posteľ a čosi pod zub... Už len toto vrece oblečenia by mi mohlo vyniesť peknú sumičku. Moja sestra Dahlia potrebuje každú zlatku. Tomuto chlapovi sa síce nedá veriť, ale to neznamená, že nemôžem jeho plány pretočiť v svoj prospech.

„Tak teda dobre,“ poviem mu opatrne. „Zložte mi krvnú prísahu, že s vašou láskavosťou sa nespájajú žiadne poplatky ani dlhy, a ja ju prijmem.“

„Ako si želáš,“ odvetí. Zo záhybov svojho rúcha vytiahne dýku, rozreže si dlaň a zamrmle slová, ktoré elfovia používajú pri neporušiteľných prisahách. Potom mi podá ruku. Chytím sa ho, no hľadím mu do očí a slová, ktoré prechádzajú z jeho dlane na moju pažu, si nevšímam. Keď sa mi jeho prísaha vpije do kože, drobné chlípky sa mi zježia.

Len čo skončí, handričkou si utrie dýku aj ruku dočista. „A teraz poďme. Domov som už dal vedieť, že zanedlho prídеш.“

Znehybniem. „A čo keby som odmietol?“

Jakeb sa zasmieje. „Ó, moja dcéra neberie nie ako odpoveď.“

Jeho dcéra? Už rozumiem. Vedel som, že na celom tomto obchode musí byť niečo viac. Jakeb síce za svoju láskavosť nechce peniaze, no zdá sa, že isté povinnosti ma predsa len čakajú. Ale sú aj horšie veci. Šľachtici sú pôžitkári a nemajú najmenší problém zaplatiť si za chvíľe rozkoše. Ak Jakeb ako „platbu“ za to, že dnes nemusím spať v barakoch a šťať do vedra, očakáva, že mu pretiahnem dcéru, budem ju prášiť aj celú noc.

Jakeb vyskočí na koňa a pokynie rukou.

Hneď nato k nám podíde Gunther so škvrnitým mesačným koňom, celý natešený, že môže viesť takého znamenitého tátoša. Je to kobyľka, ktorá má na pysku aj na zadných nohách biele fliačky. Gunther mi podá opraty, no ja si ich nevezmem. Toto je akýsi test a ja si musím dať pozor, aby som ním prešiel.

Jakeb sa zasmieje a ja si prekvapene uvedomím, že v jeho smiechu úplne chýba zlomyselnosť, ktorú by som od elfa v jeho postavení očakával. „Keď sa staneš krvivrážcom, koňa budeš potrebovať. Volá sa Hviezda. Je to dobré zviera, inteligentné a poslušné. Ak sa ti bude páčiť, po víťazstve si ju môžeš nechať. Ak nie, tak mi ju vrátiš.“ Veselosť mu odrazu z tváre zmizne. „Jedného dňa ti budú šľachtici ponúkať zlato výmenou za kadejaké láskavosti. Ak budeš chcieť, kúp si zaň lepšieho tátoša.“ Chvíľu o svojich slovách uvažuje. „Spojencov si vyberaj múdro. Nie každý v našom kráľovstve je taký, ako sa zdá.“

To isté by sa dalo povedať aj o ňom, ale ja len prikývnem a vezmem si opraty. Nie som práve najlepší jazdec. V živote som jazdil akurát na kadejakých mršinách, keď som oral pole.

Zhlboka sa nadýchnem, strčím nohu do kovového strmeňa a vyhupnem sa do sedla. Pri prudkom pohybe mi do rebier vystrelí bolesť a ledva sa ubránim stonu. Aréna mi dnes rozhodne zlomila pár kostí, nehovoriac o zvyškoch môjho ducha. Nič z toho si však nevšímam a pevnejšie zovriem opraty.

Jakeb sa mi obráti chrbtom, a keď popchne svojho koňa, vyrazím za ním. Keď prechádzame okolo strážcov, jeden sa ukloní, no druhý pokrúti hlavou. Nech si trhne nohou.

Len čo vyjdeme z areálu kolosea, Jakeb popoženie svojho mesačného koňa do cvalu a moja kobyľka ho takmer bez námahy nasleduje. Pohybuje

sa plynule, no každý hrboľ a klopnutie jej kopyť otriasa mojím zničeným telom a ja mám čo robiť, aby som od bolesti neodpadol. Keď po chvíli zabočíme na cestu, ktorá nás odvedie z pekla arény do zalesnenej krajiny obklopujúcej mesto, vezmem rozum do hrsti a sústredím sa na svoje okolie.

Tráva a divé kvety sa odkláňajú od širokej cesty ako rozdeľujúce sa more. Moja matka kvety nikdy nevidela – ja som ich prvýkrát zazrel až po príchode do Arrowu –, no počula, že sú pekné, a moje sestry pomenovala po ruži a dálii, aby mohla povedať, že niekedy v živote držala v rukách kvet. Väčšina kráľovstiev za arrowskými hranicami je chudobná a obyvatelia sa tam idú pozabíjať pre každú trochu jedla, ktorú sa im podarí získať z mŕtvej pôdy. Kvet by bol pre nich priam zradou.

Keď sa stanem krvistrážcom, budem mame kupovať kvety aj každý deň. Hlavne nech sa usmieva. Zamračím sa, lebo si všimnem, že čím viac sa vzdalujeme od mesta, tým sú kvety zvädnutejšie a ich farby nevýraznejšie. Čudné.

Žalúdok sa mi skrúti a neubránim sa myšlienke, či to nie je zlé znamenie.

SIEDMA KAPITOLA

MAEVE

Ked' som sa dívala, ako sa posledný gladiátor víťazne dvíha z piesku arény, srdce mi takmer vyletelo z hrude. Odvtedy prešla už hodina a ja som späť v svojej spálni, no žalúdok sa mi stále krúti a obraz vysokého bojovníka, od hlavy po päty pokrytého potom, prachom a krvou, mám doslova vypálený v mysli.

Naše drobné estrelly pištia, jemnú strakatú srst' majú naježenú a skáču mi po posteli ako malé lemury, na ktoré sa podobajú. Dve najmenšie práve bojujú o vankúš a ostatné ich pozorujú.

„Bethina, Tibeta, správajte sa slušne,“ pokarhám ich. „Máte tam kopu miesta...“

Vtom začujem rýchle kroky uháňajúce po kamenných schodoch sídla, a keď sa zvrtnem, zazriem svoju sestru Giselle. Rovné vlasy farby medu má rozviate a zlatohnedé oči jej divoko žiaria.

„Hovorí o tom celé mesto. Filip je mŕtvý?“ lapá po dychu.

Keď sa mi vktúľa do izby, ledva sa mi ju podarí zachytiť, aby nezletela na tmavú drevenú podlahu. Jej zvýšený hlas vyplaší estrelly, ktoré sa začnú naháňať, a na dlážke zaškrabocú ich drobné, no mocné pazúriky. „Giselle, dávaj pozor!“

„Ja mám dávať pozor?“ spýta sa a nechá ma, aby som ju pridržala. „Maeve, narodeniny máš o necelé tri mesiace. Čo budeme teraz robiť?“

Moje dvadsiate prvé narodeniny, keď budem konečne dosť stará na to, aby som zasadla na trón... Teda ak si nájdem vhodného ženícha.

Giselle je odo mňa iba o pár mesiacov mladšia, no meria sotva viac než meter a pol a na elfku je nezvyčajne nízka. Ja sa nad ňou priam týčim. V podstate by na tom vôbec nemalo záležať, ale pri jej drobnej postave a ďalších... hm... schopnostiach mám odjakživa potrebu ochraňovať ju.

Prstami ju pohladím po líci a zastrčím jej dlhé vlasy za ucho. „Nevyzeráš ktovieako,“ poznamenám. „Užila si elixír, ktorý som ti pripravila?“

„Áno, ale hneď som ho aj vyvracala,“ odpovie a uprene na mňa hľadí rozšírenými očami.

„Prečo?“

„Lebo bol nechutný.“

Povzdychnem si. „Nemá byť chutný. Vytvorila som ho, aby potlačil niektoré tvoje... problémy.“

Á, máme tu Gisellino slávne spýtavo nadvihnuté obočie. „Nuž, aj tak sa to dá nazvať.“

Stíchнем. „Dala si z neho ockovi, ako som ťa prosila?“ Giselle prikývne. „To je dobre.“

„Nie, nie je to dobre.“ Vystrúha grimasu. „Aj on ho vyvracal. Lebo je nechutný.“

Mám chuť sa rozosmiať, lenže táto téma vôbec nie je na smiech. Namiesto toho od nej odstúpim a zastonám. „Ako sa má?“

Drobná tvár jej viditeľne zosmutnie. „Zle, Maeve, skrátka príserne. Čo budeme robiť?“

„My nebudeme robiť nič. Ja sa o všetko postarám. Už mám nový plán.“ Prekrížim si ruky cez hrud' a nadvihnem bradu. „Vydám sa za krvistrážcu.“

Giselle zamyslene prikývne a hodí sa na moju nadýchanú bielu posteľ, kde už nezostala ani jediná estrella. Keď otočí hlavu, viem, že je pripravená hovoriť alebo aspoň roznieť môj nápad v zuboch. „Akej veľkosti?“ spýta sa.

Zvraštím obočie. „Akej veľkosti bude môj krvistrážca?“ nechápem.

„Akej veľkosti chceš rakvu, Maeve. Šibe ti?“ Rozhodí rukami, aby svoje slová zdôraznila. „Krvistrážcovia vražia doslova všetkých a všetko, čo im príde do cesty. A ty si chceš jedného z nich zobrať za manžela?“

Zmeraviem a vystriem sa do plnej výšky. „Ak sa vďaka tomu ocko dostane na slobodu, urobím to.“

„Ktorého krvistrážcu vlastne chceš, Maeve? Medvedí meňavec Ditrese má už tretiu manželku, lebo predchádzajúce dve zahynuli pri ‚nehode‘.“ Odfúkne si. „Príšerná škoda. Určite by sa ti páčilo dvakrát týždenne mu holiť chrbát.“

„Giselle...“

Zdvihne prst. „Ó, potom tu máme čarodejnicu Aeet. Ženy ju síce priťahujú, ale z arény je natoľko traumatizovaná, že nevychádza zo svojej chalupy. Milión zlatých. Presne toľko vyhrala. A všetky použila na opevnenie svojho domu proti... nuž, proti každému.“ Vzhliadne. „Spomedzi tých, ktorí sa doň pokúsili vstúpiť, sa ešte nikto nevrátil. Chystáš sa byť prvá?“

„Giselle,“ napomeniem ju.

„A nezabúdajme na Situa. ‚Kde mám prsty na nohách? Kde mám prsty na nohách? Nevidel niekto moje prsty na nohách? Zabijem vás, ak ich skrývate!‘ Koľkokrát musíš mágovi vysvetliť, že svoje prsty zjedol, aby ti konečne uveril?“

„To je len klebeta.“

„Si si istá, Maeve?“ Giselle ma umlčí pokrútením hlavou a usalaší sa na vankúšoch. „V Arrowe máme iba päť krvistrážcov a všetci sú buď nebezpeční pre teba, alebo nebezpečne oddaní regentovi. Ďalší dvaja sa od arény odsťahovali tak ďaleko, ako sa len dalo. A čuduješ sa im?“

„Nie,“ uznám. Moja sestra má pravdu. Za svoj život som videla iba sedem krvistrážcov... sedem hlboko traumatizovaných jednotlivcov, pričom najnovší dvaja verne slúžia Vitorovi. „Všetko to nezmyselné zabíjanie...“

Prejdem k šatníku, zovriem lem svojich šiat v hrstiach a prudko si ich pretiahnem cez hlavu. Potom ich hodím do koša vedľa postele a ľutujem, že sa rovnako ľahko nemôžem zbaviť aj spomienok na dnešný deň.

Otvorím skriňu, vezmem si nohavice a trhanými pohybmi si ich oblečiem. Keď si zapínam háčiky na čistej košeli, ruky sa mi chvejú. V snahe spomaliť svoje uháňajúce srdce sa zhlboka nadýchnem. „Čoskoro budeme mať nového krvistrážcu. Som si tým istá. A ja sa s ním dohodnem, aby sa stal aj mojím manželom.“

„Tvoj plán je smiešny, Maeve. Nie.“ Posunie sa na posteli a zazerá na mňa s prekríženými rukami. „Nie. V nijakom prípade.“

Dohadovaním sa neobťažujem. V skutočnosti nemám na výber.

Dvere mojej spálne sa s vŕzganím otvoria a ja sa ani nemusím otáčať, aby som vedela, že v nich stojí Neela, trolia matróna, ktorá sa o nás stará už od čias, keď sme boli malé dievčatká. Plnila úlohu našej guvernantky, učiteľky aj členky rodiny, a keď sme sa s otcom a Giselle presťahovali zo zámku na panstvo, veľmi rada odišla s nami.

Ako kráča bližšie, jej neobyčajne široké topánky klopajú po dubovej podlahe.

Zažmurká drobnými čiernymi očkami, zadíva sa na mňa s hlavou nahlonenou nabok a pokrčí zahnutým nosom.

„Čo sa deje?“ spýtam sa.

„Dáma v tvom postavení by sa mala obliekať tak, aby na ostatných zapôsobila,“ pripomenie mi a ja si uvedomím, že jej poznámka sa až pozoruhodne podobá Vitorovej. Neela je na troliu ženu nízka – siaha mi len po plecia – a šedivá štica vlasov navrchu jej hlavy prezrádza, že ani náhodou nie je najmladšia. Veľké uši má zvesené, čím mi dáva najavo absolútne nezaslúžené sklamanie. „Ak chceš trón a korunu, ktorá sa s ním spája, tvoj výzor by mal hovoriť, že si ich zaslúžiš.“

„Ja mám oblečené šaty, Neela,“ zastarie sa Giselle so širokým úsmevom.

„To je výborné, drahá moja,“ odvetí Neela chrapľavým hlasom, v ktorom počuť jej pokročilý vek.

Keby mala Giselle dlhé uši, v tej chvíli by ich zvesila rovnako ako naša vychovávateľka. Neela jej síce nechcela ublížiť, no od prírody je príkra a jej slová zasiahli veľmi citlivé miesta.

Keď si ocko zobral otca za manžela, jemu aj Giselle udelil titul. Otec bol znamenitý vojak, a hoci nemal nijaké pokrvné väzby na šľachtické rody, na dvore ho prijali priaznivo vďaka jeho vojenským úspechom na pozícii najvyššieho veliteľa arrowskej stráže. Pre jeho dcéru Giselle to však neplatilo. Nad nízkym dievčaťom, ktoré zdanlivo nezdedilo nič z magických schopností svojej čarodejníckej matky, všetci ohŕňali nosom.

Z diaľky sa ozve trúbenie rohu ohlasujúce začiatok ďalšieho zápasu. „Idem pozrieť ocka,“ oznámi moja sestra a mňa v hrudi bodne závišť. Moje návštevy ocko stále odmieta.

Prikývnem a Giselle zamieri späť dole schodmi. Za chrbtom sa jej ťahá jemná vôňa jazmínového oleja. Dúfam, že tinktúra, ktorú som jej pripravila na zmiernenie ťažkostí, pôsobí, ako treba.

Neela počká, kým Giselline ľahké kroky nezídu na prízemie. „Je rozrušená,“ poznamená, a keď mi nežne stisne ruky, v jej veľkých dlaniach sa priam strácajú. „A ty tiež.“

Pravdaže som rozrušená. Som načisto bezmocná. Nemám ako vyslobodiť očka a dokonca ho nemôžem ani navštíviť, aby som na vlastné oči videla, že je v poriadku. A dnešné udalosti v aréne... „V zápase, ktorý som sledovala, prežil len jediný gladiátor, Neela. Všetci desiaty museli bojovať naraz a vzišiel z nich iba jeden víťaz.“

Neela si povzdychne. „Generál Soro je krutý.“

Vitor síce sedí na tróne a vládne v mojom mene, no Sorovi dovolil postúpiť na pozíciu najvyššieho arrowského generála, takže pri všetkých zápasoch v aréne má posledné slovo práve on.

„Mám dojem, že do všetkého je zapletený aj strýko,“ prezradím jej.

„Čo tým myslíš?“ vyzvedá.

„Aisling mi celá natešená vykladala, že Vitor zabíja bojovníkov, ktorí siahajú na titul krvistrážcu. Vraj nemá záujem, aby vyhrávali gladiatori, ktorých on sám nepodporuje.“

Neela zatská. „Najvyšší lord bol vždy čestný muž, Maeve. Niečo také sa mi naňho vôbec nepodobá.“ Rukami si uhladí zásteru a zadíva sa smerom k aréne. „Hoci... počula som, že kurzy v poslednom čase favorizujú príslušníkov najnižšej vrstvy, a veľmi dobre vieš, ako stredná trieda nenávidí, keď sa niekomu z prostého ľudu podarí postúpiť v spoločenskom rebríčku.“

„Povedala by som, že zhruba rovnako, ako šľachtici neznášajú, keď sa niekto dostane medzi nich.“ Zamračím sa, lebo si uvedomím, že Aisling mala možno pravdu. „Pri drakovi a nečakanom hromadnom súboji sa neviem ubrániť otázke, či dnes Soro vôbec rátať s nejakými preživšími. Bez ohľadu na to, či boli favorizovaní, alebo nie.“

Neela mi vytiahne z vlasov chumáčik chlupov. Jej názor je v tichu úplne jasný.

„So životom by sa nemalo hazardovať len tak pre zábavu,“ zamrmlam.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Krvistrážca.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.